

چی کومه دعوه خلکو ته راوړی وه، په هغه دعوت کې د چا په ابرو، عزت او نفس حمله نه وه، هغه داسې دعوت ؤ چې په هغه کې د خلکو د ابرو، نفس او امنیت پیغام ؤ، پیغمبر صلی الله علیه وسلم هغه شخصیت ؤ چې ټولو خلکو په «امین» پیژانده، خو چې کله یې د اسلام دعوت راوړ، د اسلام او کفر د نظریو په منځ کې تضاد او دښمني راغله، پیغمبر صلی الله علیه وسلم دنیا ته د دښمني پیغام نه ؤ راوړی بلکې د انسانیت، امنیت او د الله تعالی سره یې د خلکو درابطې دقایقو پیغام راوړی ؤ، چې بالاخره ډیرو خلکو ورسره ددغه الهی دعوت په سر د دښمنۍ لاره ونيوله، ځکه ددی دواړو نظریو د یو له بل سره دښمنۍ ده، دا دواړه نظریې طبیعي عداوت او دښمنۍ لري او جوړ یې نشی راتلای، ځکه دا دواړه نظریې او ددی دواړو نظریو پیراون هرو مرو یو په بل تجاوز او تیری کوی. د اسلام په اوله مرحله کې الله تعالی صحابه کرامو ته دصبر حکم کړی ؤ، چې که د کفری قوتونو له لاسه پر تاسو باندی هر څومره مشکلات او تکالیف راځی، صبر به کوئ. د جهاد له حکم نه مخکې دصحابه

کرامو سره ددی خبری ارزو وه او په دی خبره به یې اسرار کاؤ چې ولی په مونږ جهاد نه فرض کیږي؟ او مونږ ته اجازت نه راکول کیږی چې د ظلم مقابله په ظلم او د قوت مقابله په قوت سره وکړو! نو الله تعالی ورته دا حکم راولیږه:

«أذن للذين يقاتلون بأنهم ظلموا وإن الله على نصرهم لقدير» (سوره الحج - ۳۹)

هغه څوک چې له خپل وطن نه ایستل شوی دی، دخیلو مالونو او جايدادونو څخه محرومه شوی او ظلم زیاتی ور باندی شوی دی، دوی ته اجازت دی چې له ځان څخه دفاع وکړي. د اجازت نه وروسته الله تعالی دغه ایت راولیږه: «وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَقتُلُونَكُمْ» (البقرة - ۱۹۰)

جهاد فرض شو، خود هغو کسانو سره چې د مسلمانانو سره یې قتال کاؤه، اول اجازت ورکړی شو خو خلک ددی نه منع وو چې ددوي مقابله په قوت وکړی. دویم حکم چې په اسلام کې راغی، څوک چې ستاسی مقابله کوی، مقابله یې وکړئ او څوک چې ستاسی سره جنگیږی ورسره وجنگیږئ. په دریمه مرحله کې الله تعالی عمومی جهاد فرض کړ او

فرمایي: «کتب علیکم القتال و هو کره لکم» (البقرة - ۲۱۶)

جنگ پر تاسی فرض شوی دی، چې په دریمه مرحله کې جنگ په مسلمانانو په عمومی ډول فرض کیږی، ددی اعلان قرآن کوی فرمایي: «قاتلوهم یعذبهم الله بأبدیکم» (التوبة - ۱۴)

د کافرو سره قتال په دی خاطر وکړئ چې الله تعالی نه باغی او سرکش ته جزا ورکړی شی، ځکه هغه د جزا وړ وی. هغه څوک چې دعوه کوی چې ما ایمان راوړی دی او د الله تعالی بنده یم، د الله تعالی دغه بنده به د هغه چا په مقابل کې چې هغه دنفس بندگی قبوله کړی او زما د بندگۍ نه یې سر غړونه کړی ده، هغه به زما ددغه بنده په لاس عذابېږی، الله تعالی د ایمان خاوندانو ته وایی چې ددغه سر کشو کافرو سره وجنگیږئ، څو چې ستاسی په لاس الله تعالی دوي ته عذاب ورکړی. د مؤمن په لاس دوي ته عذاب ورکول دا د الله تعالی منظور ؤ او دغه هدف دهغه چا په ذریعه پوره کوی چې د الله تعالی دبندگۍ دعوه دار وی.

(ویخزهم) ددي جنگ دوهمه فایده دا ده چې الله تعالی دوي رسوا کړی، ددوي رسوايې فضاحت د الله تعالی

مطلوب دی. دا چی کومو خلکو دالله تعالی له بندګۍ نه سر کشی کړی ده او متمرّد دی، هغه الله تعالی ددوی په لاس رسوا کوی.

زمونږ دا نیمګړی جهادچي داسلامي احکامو له نظره په سلو کی په لسو احکامو سمبال دی، په دی جهاد باندی الله تعالی د شرق هغه لوی استکباری طاقت مات کړ او هغه شکست او ورسوایی چی الله ددی مجاهدینو په لاس ورکړه، دا د الله تعالی مقصد دی. که مجاهدین د روسانو طہاری راونه غورزولی شی او د روسانو قلعه فتحه او مرکزونه یی پایمال نه کړی شی، خو د هغو د قوت د رسوا کولو په خاطر باندی چي یی کرم جهاد کړی دی، د الله پاک هغه حکم چی «وجنگبزی» په ځای کړی دی، دجنگ حکم یی ورته ددی لپاره کړی دی چی هغوی رسوا شی. الله پاک د همدی ضعیفه قوت (مجاهدینو) په ذریعه د کفر لوی لوی طاقتونه رسوا او ذلیلہ کړل. که د کفر مرکزونه مو بېار او فتحه نه کړی شول، خو دا مو ایمان او اراده ده چي انشاء الله خامخا به یی فتحه کړو.

الله تعالی فرمایي: «وينصرکم علیہم» (التوبة-۱۴) تاسو د کفارو سره وجنگبزی چی په کافرو کامیاب

او فاتح شی، په دی نصرت کی د اسلام ددین او دمسلمان امت حقانیت او د الله تعالی د قوت او عزت مظاهره کبزی، په دی جنگ کی تاسو ته کامیابی حاصلبزی او دا د جهاد غایه او مقصد دی.

که مسلمان ملت في سبیل الله جنگ پریزدی او ددی مقام د حاصلولو نه ځان وساتی، هغه به بیا ذلیل شی. ددی وجی نه پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمایي: هرکله چی تاسی له شرعي حیلو سره اخستل او خرڅول شروع کړی، د مالدارۍ او زراعت په چارو کی مصروف شی او د الله تعالی په لار کی جهاد کولو ته شا کړئ نو الله به داسی ذلت در باندی مسلط کړی او تر هغه رخته به ورباندی اخته یاست، تر څو بېرته خپل دین ته راونه ګرځئ. (ابو داؤد د عبدالله ابن عمر رضي الله عنه په حواله)

د مسلمان کار او کسب چی یوازی چوپانی، دهقانی او تجارت شی او في سبیل الله جهاد نه وی، نو الله به ورباندی ذلت مسلط کړی او تر هغه به دغه ذلت نه پورته کبزی، تر څو پوری چی دین او جهاد ته رجوع ونه کړی.

نن چی اسلامي دولتونه او اسلامي ملتونه له کومو مادی شتمنیو نه برخورداره دی، دومره کفری هیوادونه

نه دی، مګر ذلت ورباندی مسلط دی، دوی ته مادی قوتونو عزت ورنکړی شو. هغه ملتونه او قومونه چي ځانونه مسلمانان ګڼی، ددوی عزت او نصرت الله تعالی په جهاد کي مقدر کړی دی که دوی جهاد پریښود، نو همدغه لاره یی د ذلت او وروسته والی عامل ګڼل کبزی.

الله تعالی فرمایي: دا جنگ په دی خاطر وکړئ، چی دا د شر طاقتونه او د اسلامیت دښمنان نابود کړی شی، ځکه دوی نه غواړی چی د اسلامي دعوت لاره خوشی کړی. کفری طاقتونه او د انسانیت دښمنان همیشه په مسلمانانو د ظلم لاس اوږدوی، الله تعالی فرمایي: «ويشف صدور قوم مؤمنين» (التوبة -۱۴) د دوی سره په دی خاطر وجنگبزی چی د مؤمن قوم سببی په هغوی باندی یخی شی او دا ضرور په جهاد کی حاصلبزی. «ويثوب الله علی من يشاء» (التوبة -۱۵) وروستنی غایه ده چی قرآن یی په هر ځای کی ذکر کوی، قتال ددی لپاره وکړئ چی د الله د رحمت لاره وګرځي.

دا په ملیاردونو خلک چی د اسلام او د هغوی په منځ کی حایل او سد دي دا موانع ددی حمکی په سر دا ظالم قوتونه دی چی د الله تعالی

بندگان یی د ځان بندگان گرځولی دی. په روسیه کی دری سوه پنځوس میلیونه خلک ژوند کوی، خو پنځه ویشت ملیونه خلک ئی په سر نویشت لوی کوی او دا نور یی په پنجره کی حصار کړی دی، چي کله هم ورته د خلاصون لاره پیدا شوه، ټول به تری لکه دهوایی مرغانو وتبستی. دغه ظالم قوتونه ددی لپاره چي د اسلامي دعوت سره مخ نشی او ددوي محکومو ذهنونو ته د اسلام وړانگی ونه رسیزی، باطلی عقیدې یې ورته په ذهنونو تپلی دی.

د ځمکی په سر ددغه ظالمو قوتونو سره دقتال حکم شوی دی، دا ظالم قوتونه به خامخا په قتال سره ماتیزی او که چیری په قتال سره نه ماتیدلی، نو الله تعالی مونږ په قتال او جهاد نه موظف کولو او د جهاد نتیجه همدا ده چي دا به ضرور ختمیزی.

د الله تعالی په وعده او حکم کي که سړی شک او تردد وکړي، مسلمان نه شی پاتی کیدلی، ځکه الله تعالی وایی چي ددی قوتونو سره جنگ وکړئ چي اسلام ته ددعوت لاری خلاصی شي او دغه اسلام او انسانیت ته حایل خنډونه او پردی لری کړی شي، چي هر چاته د فکر کولو زمینه برابره شي.

«و قاتلوهم حتی لا تكون فتنة و یكون الدين كله لله» (انفال - ۳۹)

الله تعالی فرمایي: «د کافر سره قتال په دی خاطر وکړئ چي دځمکی پر مخ ظالم قوت پاتی نشی او انقیاد او تابعداری یوازی الله جل جلاله ته شی. دا د جهاد فریضه ده، داجهاد افغانانو په اسلامي عقیده شروع کړی دی او دا جهاد به د همدی مقصد لپاره دوام لری. د افغانستان مجاهدینو د الله تعالی دمعرفت درایتی او تعلق په سلسله په دی جهاد شروع کړی وه، چا په اوله ورځ دا مسؤلیت پیژندلي او څوک په دوهمه ورځ ددی کاروان سره ملگری شوی دی او څوک هم په دریمه مرحله کی ورسره یو ځای شوي دي.

د الله د رحمت دروازی بیرته دی، که څوک اوس ددی کاروان سره ملگری کیزی د جهاد آثر او سر نویشت به ټاکلی کیزی. د جهاد سرنویشت نه امریکا ټاکلی شی او نه یی زموږ گاونډی «ممالک ټاکلی شی، څرنگه چي داجهاد د یو مسؤلیت په بناء شروع شوي دی، دا به همداسی دوام لری، ددی جهاد د مصالحو، سعادتونو او امتیازاتو نه به همدا مجاهدین برخورداره وی، په دی لاره کي لوږه، تنده، جلاوطنی، د سرو مال زیان او حتی شهادت شته دي، ددی ټولو

تکالیفو او مشکلاتو راتگ د الله تعالی خوښه ده. الله تعالی فرمایي: «و یتخذ منکم شهداء» (ال عمران - ۱۶۰)

کله کله په مسلمانانو وقفی او اتفاقی مشکلات راځی او مسلمانان ورسره مخ کیزی، یعنی کله داسی وی چي مسلمانان ظاهراً له ناکمۍ سره مخ کیزی، خو ددی ناکامۍ مقصد د الله تعالی په وړاندی د مسلمان شهادت دي، که د همیشه لپاره مسلمانان غالب او کامیاب پاتی شي، نو مؤمنان د شهادت غوندی لوږه مرتبه له لاسه ورکوی، دغه ددنیا ظاهری کامیابی الله تعالی د مؤمن د مقدر زیان گڼلی.

د افغانستان جهاد الله تعالی د افغانی مجاهدینو لپاره خوښ کړی دی، ځکه په ظاهری ناکامۍ کي الله تعالی ددی مجاهدینو لپاره د شهادت غوندی لوږه مرتبه مقدر کړی ده، دا د الله تعالی خوښه او زموږ امتیاز او افتخار دي، چي الله تعالی زموږ په لاسون د کمونیزم او دهریت پیروان او د الله تعالی د وجود خفه منکرین عذابوی، زموږ ژوندي مجاهدین د غازیانو او فاتحینو افتخار لاس ته راووی او تلف شوی مود شهادت لوږه درجه گڼي.

نن ډاکټر نجيب وايي چي ما موقت اوربند اعلان کړی دي، ددی دا معنی ده چي نجيب په جنگ شروع کړېده، خو نه داسی نه ده، هغه مجاهدينو ته جرگي رالېږلی دی، همدا رنگه یی مجاهدينو ته پیسې وړاندی کړی دی او ډول ډول امتیازات یی چي په قدرت کی یی دی ورته وړاندی کړېدی، دا خبري اوس نه بلکی د جهاد له اوایلو څخه شروع دی، ځکه مجاهدينو مسلح جهاد پیل کړ او د جهاد په مقابل کی دوي دا غوښتل چي په دغو امتیازاتو د مؤمنو افغانانو اذهان و غولوی او تسخیر یی کړي.

خو الحمد لله داسی ونه شوه، ځکه دا هیواد د مسلمانانو و، په دی کی له اسلام څخه پرته نور ایښونه نه ځای کیدل، په دی کی له اسلامي نظریی او عقیدې بله نظریه او عقیده نه ځایېدله، هغه خلک چي هغه د اسلامي نظریی او عقیدې څخه پرغورداره نه وی، هغه دا حق نه لری چي هغه دی د مسلمانانو د کور مالک جوړ شی او د مسلمانانو په سر حکومت وکړی، مجاهدينو د الله تعالی په حکم خپله توره د الحاد په مقابل کی پورته کړی او په دی اسلامي هیواد کی له اسلامي نظام څخه پرته بل نظام حاکم کول نه غواړی.

د ډاکټر نجيب لپاره د سوچ او فکر وړ خبره ده، یا به د اسلام په مکمله نظریه رفتار کړی او یا د کفر. دوه قوتونه، دوه نظریي او دوه عقیدې په یو ملک کی حکومت او وخت نه شی تیږولی.

تاسی په ځینی اسلامي هیوادونو کی وینئ چي خلک یی مسلمانان وی او د شرعي نظام د تنفیذ چیغی وهی مگر انگریزی یا کوم بل د انسان د لاس اختراع شوي نظام پری مسلط وی او د حکومت اقتدار یی د داسی خلکو په لاس کی وی چي هغه مختلط وی، یعنی مقتدر خلک یی د مختلفو نظریو او عقیدو څښتنان وی، نو دا محال خبره ده چي په داسی هیواد کی دی اسلامي نظام راشی. که چیری د یو ملک مقتدر خلک د یوې اسلامي تیږی او فکر خاوندان وی، هلته د اسلامي نظام منځته راتگ گران نه وی، دا مشکل او گران والی د هغه چا په وړاندی وی چي هغه په نفس کی ایمان نه لری، په هر هغه هیواد کی چي مختلط او مشترک پارلمان او د مختلفو نظریو خلک وجود ولری په هغه هیواد کی هیڅکله هم اسلامي نظام نه شی راتلای.

مونږ ډاکټر نجيب ته وایو یو داسی څوک چي هغه ایمان ولری او

مسلمان وی، دا څنگه کولی شی چي دکمونیزم او اشتراکیت دنظریی دلرونکو سره په یو پارلمان او مجلس کی کښینی او د یو مسلمان ملت د سرنوشت فیصله وکړی.

ډاکټر نجيب د «خاد» دشبکي یو رئیس شخصیت دی، بی شمیره مسلمانان یی په ډول ډول شکنجو تعذیب کړی، په دسته جمعي شکل یی شهیدان کړی او بیا یی په بلدوزونو او ټانکونو په ځمکه ښخ کړی دی، نن هغه بی ایمانه او نهایی ظالم سړی او یا داسی نور ددغی اشتراکی نظریي لرونکی زمونږ سره د تفاهم کولو جرئت پیدا کوی او د خپلو جرایمو د پټولو اود خپلو ځانونو د بچ کولو پخاطر د تفاهم له سیاست څخه کار اخلی. زمونږ دریغ او ایماني ځواب د نجيب ددی ارزو په مقابل کی دا دی چي تر څو پوری په افغانستان کی مسلمان قوت موجود وی، د کفری او الحادی قوت سره یو ځای کیناستل یی نا ممکن دی، دا یوازی په افغانستان کی نه بلکی په ټوله نړۍ کی څوک د روسی طاقت دا لایتناهی مظالم او بربریت نه شی هیرولی. دا نا ممکنه ده که چیری په کوم هیواد کی دا دواړه نظریی موجودی وي، تاسی به کتلی وی چي په هر هغه هیواد کی چي

شرعي حکومت نه وي، هيواد او د هيواد خلک يې له ډول ډول ستونزو او مصيبتونو سره مخ وي. که چيرې د نجيب دې ارزو ته مثبت ځواب ووايو او د هغه سره يو ځای کينساتلو ته تيار شو نو که سل کاله وروسته هم وي، يو ځل به مو د کمونيزم په ايښودل شوي دام کې ښکيلوی. مونږ خو الله خبر چې تر څو به ژوندی يو، خو زموږ راتلونکي نسل ددغه مکرې دام په لوري وردرومی.

مونږ په دې پوهيږو چې ددغه ډول خلکو سره زموږ وخت تيرول د اور او اوبو په مثال دی، او هر کله چې وي يو ځل به مو له منځه وړی نو اوس ولی خپل مقصد چې هغه د الله په لاره کې شهادت دی نه حاصلوو؟ او ددغسې سبا تدبير نن ولی نه کوو؟

زموږ ددې جهاد په انگيزه دا پوره يقين او باور دی چې يوازی افغانستان نه بلکې مسکو او همدا رنگه د هر کفر او استکبار مانۍ به د متحدو افغانی مجاهدينو په لاس فتحه کېږي.

د فکر وې خبره ده که په دې جهاد کې مونږ له يو نيم مليون څخه زيات شهيدان ورکړي، خو که وگورو نو زموږ افرادي قوت نه يوازی کم شوی نه دي بلکې يو په دوه نور زيات شوي

دی او زموږ دغه نوی نسل زموږ په نسبت ډير قوی او برجسته دي، ځکه ددوی په ذهنونو کې له کوچينوالی نه دهجاهد افسانې او قيصی پرتی دی او له کوچينوالی نه يی دهجاهد تربيت حاصل کړي. دا د افغانستان جهاد ؤ چې مونږ ته يی قدرت، زياتد او عزت را په برخه کړي. که څوک شهيد شوی او ظاهراً له دنيا نه تللی دی خو د اسلام له نظره هغه دايمي ژوندی دی او د اينده سعادت يی په برخه دی. د مرگ خفگان له کافرو سره وی، ځکه چې د هغه دغه دنيا ژوند ؤ او بس ختم شو او د اينده څه اميد يی نشته. زما پيغام د افغانستان ټولو مجاهدينو ته دا دی چې دوی خپل مقدس جهاد ته ادامه ورکړي او د متافيقينو او يا نورو کمونستانو په دې ډول دوکو او فريبونو ونه غوليزی او د جهاد په ليکو ديطان او تنسيخ کرښه رانه کاږي.

نن په افغانستان کې دسياسي جوړجاړی خبری روانی دی، خو مونږ دا وايو چې روسانو افغانستان ته د راتللو څه حق درلود چې راتللي روسان په زور او قوت افغانستان ته راغلی دی او په زور او قوت بايد وويستل شی. سياسی جوړو هيڅکله دا نه دی کړی چې دا ډول مسايل هوار

کړي، ځکه اسرائيل له فلسطين څخه چا په سياسی شکل لری کړل. ملگری ملتونه له ډيره وخته راهيسې د فلسطين په سياسی جوړه لگيا دی، مگر تر اوسه يی هغو فلسطينيانو ته چې د فلسطين لپاره جنگيږي، حق ور نه کړی شو.

که د افغانستان مجاهدينو له جهاد څخه پرته بله لاره اختيار کړه، هغه به ددوی د نابودۍ او نشتوالی سبب وي. سياسی جوړه په دوه صورتونو کې کيدی شي، يوه دا چې جهاد په افغانستان کې ختم شی او بله دا چې د پاکستان په خاوره کې پراته مهاجرين بيرته افغانستان ته ستانه شی. تر څو چې د پاکستان حکومت افغانی مهاجرينو ته په اسلامي فکر او با انسانی همدردۍ ځای ورکړی وي، مونږ د پاکستان د حکومت او مسلمانو عوامو شکريه ادا کوو، خو مونږ دا واک او اختيار دپاکستان حکومت ته نه شو ورکولی چې زموږ جهادی مسیر بدل او زموږ سياسی روغه جوړه زموږ له دښمنانو سره وکړي. که بالفرض پاکستان زموږ له دښمنانو سره سياسی روغه وکړي او مونږ د خپلی خاوری څخه په وتلو مجبور کړي، مونږ بيا هم دپاکستان فيصلی ته د احترام په سترگو گورو،

مگر که چیرې د پاکستان د سولې مطلب دا وی چې مجاهدین دی خپله جهادی توره په ځمکه کېږدي او جهاد دی قطع شی، دا د الله تعالی د حکم خلاف خبره ده. مونږ نه په افغانستان کې کفری حکم منلی دی او نه د پاکستان او یا نوری نړۍ دا ډول حکم منلی شو. د جهاد بطلان چې مونږ پری په لکونو شهیدان او معلولین ورکړی دی، مونږ ته د شهیدانو کونډې او یتیمان ژاړې او زمونږ نه دا ارزو او امید لری چې هغه په افغانستان کې یو مسلم اسلامی نظام دی بل نه شو منلی.

دا یو حقیقت دی چې مونږ نن ظاهراً محتاج یو او د نورو مرستو ته مو لاس نیولی دی، خو د جهاد ادامه چې هغه په ایمانی وسله جاري ده، ددی د قطع کولو په باب کومه سمجوته د چا سره نه شو منلې. که چیرې هغه هیوادونه چې زمونږ له مهاجرینو سره مرستی کوی او د سیاسي حل د نه منلو په سبب زمونږ سره مرستی بندې کړي، بیا هم مونږ د دغه ډول فیصلو منلو ته تیار نه یو. مونږ خپل مری لرو او مونږ د هغه په دی وعده ایمان لرو چې فرمایي: «ومن یتقی الله یجعل له مخرجاً و یرزقهم من حیث لا یحتسبون»

څوک چې تقوی ولری او د بندګۍ په حدودو کې خپل مسؤلیت او ذمه واری سرته رسوی، الله تعالی به ددی انسان له هر ډول تکلیف نه د وتلو لار پیدا کوی، دا د الله تعالی وعده ده. نن شیطاني قوتونه لګیا دی زمونږ ذهنونو ته هر ډول وسوسې او تشویشونه را اچړي، خو مونږ او تاسی به د دښمنانو ددی ډول دسیسو او فریبونو دفاع د ایمان په قوت کوو، ددی خبرې تکرار لازمی گڼم چې که چیرې کوم مسلمان ورور تیروځی او د دښمن دغه سازش ته غاړه کېږدي، دا ورور دی خپلو ابتدایی حالاتو ته نظر وکړی، د ملحد رژیم په مقابل کې دی مسلمانانو ته د جهاد دعوت ورکاږ او لوږی تندۍ یې په غرونو کې تیرولی، ددی مقصد څه ؤ؟ د دښمن گولیو ته دی سپنه ډال کوله، دا د څه لپاره؟ وطن او کلی کور دی پرېښود او مهاجر شوي، دا د څه لپاره؟ که دا انسان خپل دا ډول تکالیف هیر کړی او د الله تعالی حکم یې په نظر کې نه وی، د داسی انسان مثال د اوبو د څڅک دی، که داسی انسان په جهادی لیکه کې وی او که نه، په جهاد د کوم زیاتۍ کمی اثر نه پرېوځی. خو زه دغه انسان ته وایم چې ستا امنیت د دغو ملحدینو په ټولنه کې هم نشته،

هلته به بیا هم دغو کفری قوتونو ستا په شت لاس ایښی وی او د مجاهد په مقابل کې به دی په جنگ کې استعمالوی. هغه روح چې د ملحد په سنگر کې یې له لاسه ورکوی، ولی یې د جهاد په سنگر کې په شهادت نه ورکوی چې د دنیا او آخرت دواړه افتخارات لاس ته راوړی.

د روسانو په بابلکه که نن نړیوال لګیا دی او د سیاسي حل لاری لټوی، د دی هیڅ ضرورت نشته ځکه روسان په یوه شپه کې راغلی دی او په یوه شپه کې دی د افغانستان خاوره اخلاص کړی، په دی باب مونږ هیڅ ډول سولې او تفاهم ته تیار نه یو. مونږ د افغانستان د مسئلې د حل یوه لاره چې هغه مقدس جهاد دی؛ پیژنو او بس. زه ټولو مجاهدینو ورونو ته دا خبره کول غواړم چې دوي خپله وسله د ځان سره سمبال وساتي او ضایع یې نه کړی او همدا رنگه دا کوښښ وکړی چې د افغانستان په داخل کې ځان پخپله په خپل اقتصاد متکی کړی، تر څو د اسلام دښمنه قوتونو په اقتصادي فشارونو مجبور نه شی او خپل اصلی هدف له لاسه ور نه کړی، که څوک په دی خبره صادق ولاړ وی چې جهاد یوه افضله فریضه ده نو هغه هیڅکله هم د کفارو او مرتدینو سره سیاسي روغو جوړو ته غاړه نه ږدي.

دلایل شرعیه

وحییت آن

مجموعه و ترمیم: محراب الدین دوستی

ما در زمانی قرار داریم و زندگی میکنیم که امة مسلمة در هر گوشه و کنار جهان با مصائب و تکالیف گوناگون دست و گریبان بوده و در ورطه تهلکه و بدبختی بسر می برد، با وجود اینکه بعد از شکست و پارچه شدن اتحاد جماهیر شوروی روح تازه ای در امة مسلمة و نهضت های اسلامی و ملت های مظلوم و مستضعف دمید و امیدها دا شدند که شاید در افغانستان، که مدفن غارتگران و چپاولگران تاریخ بوده، یک حکومت ناب اسلامی تشکیل و قلبهای مستضعفین جهان

مطمئن شوند.

اما متأسفانه که مسلمانهای صاف و صادق گول کمر نیستهای مکار و حیلہ گر خورده به جان هم افتیدند و مسئله به جانی رسید که دزد صاحب خانه را در اتهام دزدی میگیرد و به پولیس تحویل میدهد، کمونیستها این جانیان تاریخ هم دزدی میکنند و هم فریاد میزند، هم طرح آدم کشی را ریخته و هم داد میزند که این مسلمانها حکومت کرده نمیتوانند (۱)

عامل مهم دیگر این جنگ خائمانسوز و و بای برادر کشی به نظر من دوری غفلت ما

مسلمانان از تعالیم والای اسلام است که در عقیده و عمل دامنگیر همه امة مسلمة خصوصاً دامنگیر افغانها شده است.

هستند کسانی که با وجود شوق و علاقه وافر بآیین مبین اسلام، نادانسته بزرگان و تنظیم خویش رابقدری احترام میکنند که آوامر و احکامات شریعت مقدس را در مقابل آن زیر پا میکنند و یا عوض اینکه عبادت معبود حقیقی را انجام دهند به بندگان و عباد عبادت میکنند. بناء خواستم به آنده برادرانیکه در میبحث و مشاجرات دلایل شرعی و

حیثیت آنرا نمی دانند دلایل شرعی و مدارج آنرا روشن نمایم تا در مباحث عوض «کعبه» به «ترکستان» نروند و بدانند که هر سخن جایی و هر نقطه مکانی دارد.

بهر صورت، دلایل شرعیه بصورت عموم چهار بوده که ازجمله درسه مورد یعنی کتاب الله و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) و اجماع امة که همانا اجماع صحابه کرام و تابعین و تبع تابعین (رضوان الله علیهم اجمعین) و ائمه (مجتهدین رحمهم الله) بوده- علماء سلف و خلف اتفاق نظر دارند ولی در مورد دلیل چهارم که عبارت از قیاس است اختلاف موجود است، بعضی ها قیاس را حجت نمیدانند ولی بعضی علماء معتقد اند که اگر تمام شروط قیاس موجود باشد، قیاس نیز حجت شرعی محسوب میگردد.

حیثیت و مدارج این دلایل طوری است که حق تقدم به کتاب الله و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) میسر

است چون دلیل بودنش از امر قاطع و بلا تعطیل و تأویل الهی است، پروردگار عالم در کتاب منزل خویش به اطاعت رسول صادقش (صلی الله علیه وسلم) امر شمرده و اطاعت امر رسول خویش را اطاعت امر خویش فرموده است، ولی بدبختانه هستند کسانی که با وجود ادعای علم و دانش در مرحله اول اجماع و قیاس را از کتاب الله و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) مقدم شمرده و در مرحله دوم سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) را در مقابل قول یک عالم و یا امام و مجتهد زیر پا گذاشته و با گستاخی تام میگویند «چون این حدیث در مذهب ما نیست فلذا نمی پذیریم»

ما برای تحذیر این گونه اشخاص تنها یک امر الهی را یاد آور می شویم که فرموده: «فلیحذر الذین یخالفون عن امر ان تصیبهم فتنة او یصیبهم عذاب الیم» (النور ۶۳)

ترجمه:- پس بترسند

کسانی که از پذیرفتن حکم (رسول الله صلی الله علیه وسلم) آها میورزند ازینکه برسد برای شان فتنه (دردنیا) و یا عذاب دردناک (در آخرت).

تشریح سخن اینکه فتنه و آفت دنیا اینست که در قلبهایی منکرین حدیث و سنت نفاق پدید می آید و به مرور زمان قلبهای شان به اندازه ای سیاه می گردد که هدایت در آن راه نمی یابد و کار شان بجای کشیده می شود که مانند غلام احمد قادیانی و معمر القذافی به سبب اکاذیب و ادعاهای نادرست و کبر و غرور خویش از ردیف مسلمانها خارج و در قیامت عذابش نزد الهی است، پروردگار عالمیان مسلمانها را از حال این خبیثان هم دردنیا و هم در آخرت نگاه دارد.

فتنه انکار حدیث:

فتنه انکار حدیث از جمله فتنی است که برای بار اول در قرن دوم هجری در عراق تبارز نمود و پیشتازان اول آن پیروان فرق باطله خوارج و معتزله بودند.

آنها عقیده داشتند و

میگفتند که الله تعالی پیغمبرش را (صلی الله علیه وسلم) بخاطر رساندن و تدریس قرآنکریم مبعوث نمود و او (صلی الله علیه وسلم) نیز رسالتش را بطور احسن انجام داده است، مسلمانان مکلف اند که اعمال خود را مطابق هدایت قرآنکریم اجراء و تعمیل نمایند، احادیث و سنت رسول الله قابل تعمیل نیستند، زیرا که یهود و نصارا اکاذیب خود را با آن آمیخته و ما نمیتوانیم که آن اکاذیب را از احادیث تفکیک نمائیم فلذا ضرورت به تعمیل آن دیده نمی شود.

در اصل منکرین حدیث چون علم کلّی و مرور بر احادیث نداشتند و هم زیر تاثیر فلسفه های یونانی و غیر اسلامی آمده بودند، نمیتوانستند ضعف عقیدوی و بغاوت از نصوص صریح اسلامی را بطور آشکارا نمایند، فلذا بهانه جوئی و توجیهاتی را میتراشیدند و خود را مسلمانان وانمود می کردند، تا از جانب مسلمانان

آذیت نینند. این فتنه تا اواخر قرن دوم ادامه داشت تا اینکه به اساس رشادت و مساعی بیدریغ آئمه محدثین و علماء تفاسیر و عقاید تدوین شد آهسته آهسته این فتنه رویه خاموشی گذاشت که عوامل عمده این خاموشه قرار ذیل میباشند:

۱- بروز آئمه حدیث و تدوین کتب صحاح سته و دیگر کتب احادیث.

۲- آئنده آیات بینات قرآنکریم که راجع به وجوب عمل بر حدیث رسول الله صلی الله علی وسلم از جانب پروردگار عالمیان نازل و توسط آئمه مجتهدین و فقهای کرام تصریح و تشریح شده ثابت نمود که نبی اکرم صلی الله علیه وسلم به حیثیت مربی، معلم و رهبر انسانیت و مفسر قرآنکریم و شارح و حاکم و قاضی برای بشریت مبعوث گشته است فلذا اطاعتش نیز مطابق حکم قرآنکریم بر همه بشریت خصوصاً بر مسلمانان فرض است.

۳- تاویل های غلط و تصرف بی مورد منکرین حدیث راجع به آیات قرآنکریم بزوشتی ثابت نمود که آنها کذاب اند و تا وقتی که مسلمانان اعمال خویش را مطابق سنت پیغمبر صلی الله علیه وسلم تطبیق ندهند، دین کامل نمی شود.

۴- به اساس مساعی خستگی ناپذیر تابعین و تبع تابعین عقاید و ضمایر امة و اجتماع مسلمین بیدار و هوشیار گشته، اجازه ندادند که احدی خود را بنام مسلمان قلمداد و خود را از اطاعت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) آزاد و بی نیاز تلقی نمایند و یا در مقابل سنت مطهر رسول الله صلی الله علیه وسلم فلسفه های کفری را ترجیح دهند.

بعد از خاموشی فتنه انکار حدیث علوم اسلامی مانند تفاسیر، احادیث و عقاید به اوج خود رسیدند، شروح احادیث از نگاه روایت و درایت مشخص و در کتب تدوین و احادیث صحیح از غیر صحیح، وثقات از غیر

ثقافت و موضوعی از غیر موضوعی تفکیک شدند. بعداً در قرن سیزدهم هجری این آتش فتنه انکار حدیث در هند وستان روشن شد که رهبری اش در دست سر سید احمد خان و مولوی چراغ علی بود و از آنها مولوی چکرا لوی و ام‌الدین امرتسری و مولانا اسلم جیراج پوری و چودری غلام احمد پرویزی بوجود آمدند، پرویزی های امروزی در هندوستان و پاکستان و بنگلادیش محصول این شجره خبیثه بوده و هفته نامه ای را بنام «طلوع اسلام» نیز به نشر می‌رسانند، همچنان معمر القذافی رهبر کنونی لیبیا نیز پیرو این عقیده کثیف بوده است.

عقیده مسلمانان اهل سنت والجماعت این است که عمل بالحدیث فرض است وقتی ثابت شود که این امر در حدیث صحیح وارد شده، در مقابل آن چون و چرا گفتن و یا اینکه «چون این حدیث در مذهب مانیتست فلذا ما نمی‌پذیریم» از این قبیل جوابات و یا استهزاء به عمل بالحدیث موجب کفر شمرده می‌شود و

تمام علماء و فقها و آئمه کرام (رحمهم الله) بر آن اتفاق نظر دارند.

همه آئمه مجتهدین خصوصاً آئمه اربعه (رحمهم الله) پیرو کتاب الله و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) بودند و به شاگردان و پیروان خود این توصیه می نمودند که بدون دلیل حرف هیچ کس را نپذیرند. آئمه کرام قماً مسایل و احکام را از کتاب الله و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) استنباط و استخراج می نمودند، حتی به اندازه یک سر موهم عملاً از سنت و حدیث خلاف نکرده اند، اگر آحایث و سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) نمی بودند، آئمه مجتهدین قادر به استنباط احکام، مثلاً احکام آب، طهارت، رکعات اوقات، نماز، تکبیر، اذکار، تسبیحات، قیام، رکوع، سجده، قومه، جلسه، نمازهای عیدین، جنایز، خسوف و کسوف، استسقاء، خوف و غیره و همچنان نصاب زکوة و ارکان روزه و حج و بیع و نکاح و قصاص و دیگر نخواهند بود، فلذا نتیجه این شد که دین بدون عمل بالحدیث ناقص است

کامل شده نمی تواند.

تأکیدی که آئمه مجتهدین در مورد عمل، بالحدیث نموده بطور نمونه و مثال قرار ذیل تحریر می‌گردد:

۱- امام ابوحنیفه (رحمه الله) می‌فرماید: «اذا صح الحدیث فهو مذهبی» (شامی-ج ۱- ص ۵۰)

ترجمه: وقتی حدیث صحیح شود یعنی حدیث صحیح برایم برسد، آن مذهب من است. جانی دیگر می‌فرماید: «لا یحل لأحد أن يأخذ بقولنا ما لم یعلم من این اخذناه» (الانتقاء- ص ۱۴۵).

ترجمه: حلال نیست برای هیچ کس که عمل به گفته ما کنند تا آنکه برایش معلوم گردد که ما این قول را از کجا گرفته ایم.

۲- امام مالک (رحمه الله) می‌فرماید: «انما انابشر اخطی واصیب فانظر رانی رأی فکل ما وافق الكتاب والسنة فخذوه و کل ما لم یوافق الكتاب والسنة فاتر کوه» (الجامع لابن عبدالبر- ج ۱- ص ۳۲).

###

د دعوت

د توحيد او جهاد مجله

بسم الله الرحمن الرحيم

«قل هذه سبيلي ادعوا الى الله على بصيرة انا ومن اتبعني وسبحان الله وما انا من المشركين»
سورة يوسف (١٠٨)

دامتياز خاوند: د افغانستان جماعة الدعوة الى القرآن والسنة
مؤسس: شهيد شيخ جميل الرحمن (رحمه الله)
سرپرست: الشيخ سميع الله
خپرونکی اداره: د دعوت او ارشاد رياست

اوم کال پرله پسي گڼه (٢٧) ١٤١٥ هـ ق کال جمادي الاولی او جمادي الثاني مياشتي

دهيئت تخريبو تر نظارت لاندی

ددی کښی مطالب

عنوان

په پاکستان کی د
کبون بیه:
مياشتنی: ١٠٠ کلداری
کلنی: ١٠٠ کلداری

په داخل او په پاکستان کی زموږ
نهایندگان

په داخل کی: لعل محمد «الفسوس»
اسلام آباد:
پېښور: غنی الله «مسلم»
لاهور: حماد شاکر
کراچی: چوهدری ظهور احمد
کوئټه: عرفان منگل
مظفر آباد: بشیر قریشی

احمد شاه (Fahdad)

- * حساس پراځ او یووالی ضرورت (سر مقابل)
- * جماعت الدعوت هیڅکله د پاکستان (مرکه) ٥.....
- * د جماعة الدعوة انگیزه ٧.....
- * د لایل شرعیه ١٦.....
- * د اصلي اهلستتو دعوت ٢٠.....
- * را نه څه غواړی نور (شعر) ٢٤.....
- * په اسلام کی د حجاب حکم ٢٥.....
- * مولوی ذاکری مرکه ٢٧.....
- * صاحبو ژوند ته یوه کتنه ٣٠.....
- * طاعون ٣٥.....
- * د نبوی مغلزو امیل ٤١.....
- * پرسشهای شما ٤٤.....
- * ستاسو لیک راوړسید ٤٦.....

په نورو بهرنیو هیوادونو کی د
کبون بیه:
مياشتنی: ٢٠ امریکانی ډالر
کلنی: ١٠٠ امریکانی ډالر

په نورو بهرنیو هیوادونو کی زموږ
نهایندگان

سعودی عرب
امریکا: عبدالرحمن احمد
بریتانیا: منور علی
جرمنی: وائی - ایم حمیم
هالیند: عماد الدین بکری اسماعیل

مکاتباتی پته: د دعوت مجله، پوسټ بکس نمبر ٦١٤ پشاور پاکستان

بانکی حساب: افغان اسلامي خبری اداره - اکاونټ نمبر ٧-٦٣-١٠ - نیشنل بینک اف پاکستان صدر روځ - پشاور.

د اصلي اهل سنتو د دعوت

کې ونيول شي يعني داسي عمل بايد تر سره شي چه د اسلام په ضد او د اسلام له چوکاټ نه بهر واقع نه شي.

زمونږ د چاپه حنفي، شافعي يا جعفري نومونو اعتراض نشته، اختلاف او اعتراض د قرآن او سنت د خلاف ورزي په صورت کې را پيدا

کيږي. څوک چې د الله تعالی او دهغه

د رسول صلی الله عليه وسلم لار پرپردي او د نورو تقلید کوي، دا کار د اسلام خلاف عمل دي. افسوس چې د مسلمانانو جماعت د تعصب، تنگ نظري او فرقه واریت ذهنیت له مقلدینو څخه واخیست يعني د فرقه واریت مخالفت یوازې د یوې لفظي جگړې څخه منځته راغی او په حقیقت کې یوه فرقه وگرځیدله او هغه اوصاف پکې راپیدا شول، کوم چې په مقلدینو کې وو او د مقلدینو په شان یې د خپل لارښود کور کورانه پیروي کوله.

هغه مسلمانان چې په ځان یې د جماعة المسلمین نوم ایښي دي، یوازې دوي مسلمانان دي او نور ټول غیر مسلم دي. حتی په اهل حدیثو پسي یې لږمځ کول هم جایز نه ګناه، ددې دا مطلب دي چې له بارانه بچ شول د ناوې لاندې کیناستل.

ورونو! د غیر مسلمو په وړاندې مونږ ويلي شو چې مونږ مسلمانان یو، خو پخپل منځ کې زموږ د پیژندنې لپاره یوازې د مسلمان لفظ کافي نه دي، د مسلمان لفظ یو داسې لفظ دي چې له حدیثو څخه منکرین یې هم ځانته وايي. میرزایان هم ځانته مسلمانان وايي او صحابه

دوهمه برخه:

مونږ ددې په ځای د مسلمان لفظ استعمالوو، خو څرنگه چه د «بني ادم» اصلي نوم «انسان» دي مګر ددې د پیژندنې او شهرت لپاره پرې مختلف نومونه ایښودل شوي دي نو پدې خاطر دهیچا اعتراض نشته.

پدې ډول به له شکه چه اصلي نوم مسلمان دي مګر د پیژندنې او شهرت لپاره او یادګوم بل امتیازي او خصوصي صفت پخاطر که ورته کوم وصفي نوم استعمال شي نوکوم پاک او فرق نه کوي.

لکه څرنگه چه په قرآن پاک او احادیثو کې مسلمانانو ته مؤمنین، قانتین، مجاهدین، مهاجرین، انصار، عباد الرحمن، صحابه، تابعین، اهل قرآن، اهل بدر، حزب الله، اصحاب الشجره، نبیین، صدیقین، شهداء، صالحین او داسې نور نومونه استعمال شويدي.

د ترجیحي تعلق په لحاظ چه د نبی کریم صلی الله علیه وسلم له احادیثو سره یوه طبقه مسلمانان خصوصي شغف څرګندوي د علم حدیث په کتابونو کې په «اهل حدیث» یا «اصحاب الحدیث» یاد شوي دي، خومونږ داوایل غواړو، چه باید نوم نه بلکه کار او عمل په نظر

و ته رډېد ويونکي شيعه هم ځانته مؤمنان وايي. ددې تفرقه بازي په وخت کې که له چانه پوښتنه وکړي چې ته څوک ئې؟ په ځواب کې هر يو وايي چې زه مسلمان یم. ځواب خو سم، دې مگر دا فرق نه کيږي چې کوم ډول مسلمان دي، دا ځواب پدې ډول ناکافي او نيمگړي دي، ځکه ته چې د کومي پوښتنې ځواب غواړي هغه په تمامه معني نه حاصلېږي، لکه چې ته د يو شخص تعارف ځانته کول غواړي او هغه صرف دومره ووايي چې زه انسان یم. نو د اهل حديث د کلمې څخه هر ډول غلط فهمي لري کيږي او ددې نه دا معلومېږي چې دا هغه شخص دي چې يوازي او يوازي د الله او د الله د رسول صلی الله عليه وسلم د حکم منونکي دي او د قرآن او سنت نه پرته نور هرڅه رد کوي، اهل حديث ويل نه يوازي داچې د پيژندگلوي يو ضرورت دي بلکه په ننني وخت او زمانه کې جهاد دي، دا د فرقه وارت او توکميت په خلاف يو خلاص چيلنج دي او په دې کې د بدعت هيڅ ډول دخل او چکر نشته.

په تير بحث کې د تقليد په باب خبرې وشوي، مونږ د موضوع د روښانه کولو لپاره د قرآن پاک له دې مقدس آيت څخه استدلال کوو چې فرمايي:

«فا سئلوا اهل الذکر ان کنتم لاتعلمون» (سورة

انبیاء-۷)

يعني که تاسي نه پوهېږئ، له اهل علمو څخه پوښتنه وکړئ. له دې څخه څرگنده شوه چې تقليدکول د جاهل ضرورت دي او بله دا چې د څلورو امامانو (رحمهم الله) څخه وروسته ټول محدثين، فقها او علماء کرام ځانونه د

دې څلورو امامانو له جملې څخه د يوه مقلدين او پيروان گڼي. دلته سوال دا پيدا کيږي چې آيا دا ټول د جاهلانو له جملې څخه دي؟ آيا د دوي له جملې نه هيڅوک د شرعي دلايلو له احکاماتو څخه د اخذ کولو استطاعت نه لري؟ که د کوم محدث يا امام په باره کې مونږ دا ټکي زيات کړو چې فلاني شافعي دي، حنبلي دي اوريا مالکي دي، د دې دا مطلب دي چې نوموړي له دغې مدرسي څخه فارغ دي، د دې دا مطلب نه دي چې فلاني د فلاني امام مقلد دي. مثلاً ندوي، عليک، رحمانی، سلفي او داسې نور. دحنفی فقهې په کتابونو کې چې د تقليد کوم تعريف شوي دي چې پرته له دليل څخه د مجتهد خبرې منلو ته تقليد وايي. دا تعريف به کوم محدث، کوم فقهې او کوم امام ومني شايد دوي به داسې فکرکوي چې انسان به يا مطلق جاهل وي اوريا مطلق مجتهد. او مطلق مجتهدين په دې امت کې ميانو يوازي دا څلور زېږولي وو او بس اود پنځم لپاره د خانداني منصوبه بندي عمل ترسره شوي دي.

څرنگه چې د دوي دا خبره غلطه ده چې مجتهد ين د دې څلورو څخه زيات نشي کيداي، دغه ډول د دوي دا خبره هم سمه نه ده چې د جاهل او مجتهد په منځ کې د حد فاصله نشته. آيا دا ټول شيوخ الحديث او علامه گان مطلق جاهلان دي؟ دا څومره ناقصه او غيرمنطقي خبره ده چې يو انسان دي په يو وخت کې عالم، علامه او شيخ الحديث هم وي او مقلد هم، ځکه د دغه عالم کلمه د جاهل د کلمې مترادفه ده.

سمه او رښتينې خبره دا ده چې د جاهل لپاره هم د

تقليد كولو دليل نشته، ځكه قرآن پاك لكه څنگه مو چې ولوست، د دغه آيت شريف څخه دا استدلال پرې «چې كه نه پوهيږي له پوه او عالم څخه پوښتنه وكړي».

اوس سوال دا پيداكيږي چې د دې مسئلې پوښتنه او تپوس له چانه بايد وشي؟ كه مونږ د نبې كريم صلى الله عليه وسلم نه پوښتنه پدې خاطر نه شوكلای چې هغه وفات دي نو آیا څلور امامان (رحمهم الله) ژوندي دي چې پيروي ئې كيږي؟ افانن مت فهم الخالدون. (انبيا - ۳۴)

ځيني وخت مقلدين يوازي د يوې مسئلې د پوښتنولو له امله اهلحديث هم مقلدين ثابتوي، حالانكه د يوې مسئلې پوښتنل د هر عام وگړي ضرورت دي، كه هغه اهل حديث وي او كه غير اهلحديث مگر كه يو اهل حديث د خپل عالم نه د يوې مسئلې د پوښتنولو په وجه ځان د هغه مقلد نه جوړيږي نو په ترتيب سزه د خپل امام كه هغه امام ابوحنيفه (رحمه الله) وي او كه شافعي (رحمه الله) خو هغه د هغه مقلد جوړشي، ځكه هغه عالم ځان د امام په نظر پسې منسلك كړي وي. اهل حديث هم څرنگه د خپل عالم مقلد جوړيږي شي؟ مونږ په ځواب كې وايو چې كله يو اهل حديث د خپل يو عالم يا مفتي نه د يوې مسئلې پوښتنه كوي، په ځاي د دې چې د امام ابوحنيفه (رحمه الله) يا د امام شافعي (رحمه الله) يا كوم بل امام قول معلوم او عمل پري وكړي نو كوم حرج دي؟

آخر په دې كې كوم مشكل دي؟ آیا شيخ الحديث ته حديث راځي چې هغه ته شيخ الحديث ويل كيږي؟

دا پروباگنده كيږي چې كه د قرآن او سنت نه مستقيماً

استفاده وشي نواختلاف منځته راځي. له دې امله مونږ د شخصي تقليد په لمن كې پناه اخستي ده، چې له اختلاف څخه بچ او گوښه پاتې شو. د مقلدينو له دغه نظر څخه معلوميږي چې قرآن از حديث اختلاف پيداكړونكي شيان دي او د امامانو تقليد اتفاق پيدا كړو نكي دي. حالانكه نبې كريم صلى الله عليه وسلم د قرآن او حديث په ذريعه دنړۍ قومونه د يوېل سره تړلي وو. كه د مقلدينو كتابونه وكتل شي نو شايد چې يوه صفحه به يې هم له اختلاف څخه خالي نه وي.

دحضرت امام ابوحنيفه (رحمه الله) نه وروسته دومره اختلافات پخپله د امام صاحب مقلدينو راپيدا كړي دي. يعنې امام يوسف (رحمه الله) او امام محمدبن حسن (رحمه الله) نه وروسته د دغه اختلاف سره سره دڅلورو واړو فقهو تر منځ كومه رسه كشي موجوده ده، دا له دې نه علاوه ده. د دې خبرې مطلب دا دي چې په مسلمان امت كې اختلاف په قرآن او سنت د عمل كولو نه نه دي پيداشوي بلكې د قرآن او سنت څخه پرته د نورو له تقليد څخه راپيداشوي دي. زموږ حنفي وروڼه له يو طرفه وايي چې تقليد په هغه صورت كې جايز دي چې كله پريوه مسئله قرآن كريم، احاديث نبوي او د صحابه كرامو اقوالو صراحتم څه رڼا نه وي اچولي او دا دعوه كوي چې ټول مقلدين په غير منصوص مسايلو كې تقليد كولي شي او عملاً دا حال دي. مثلاً دبيع الخيار (اختياري بيه) مسئله ده، په دې باندې د نبې كريم صلى الله عليه وسلم ښه صفا حديث موجود دي چې له جدا والي څخه مخكې مخكې د

بايع يعني خرڅوونکي او اخستونکي د معا ملي د واپس کولو اختيار موجود دي. (عن ابن عمر رضي الله-بخاري ومسلم)

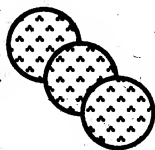
بناغلي مولانا محمود الحسن دپوښندي صاحب وايي چي د حق او انصاف خبره داده چي په دي مسئله کي شافعي مسلک قوي دي نو څرنگه چي مونږ د امام ابو حنيفه (رحمه الله) مقلدين يو او د ده تقليد پر مونږ واجب دي. (تقرير-ترمذي) يعني شيخ الهند يوازي د تقليد له امله د صحيح حديث منلو نه معذرت ظاهروي. په دي ډول دوکي ورکولو لپاره که چيري زيات شيدي کوونکي څاروي د اخستونکي په نظر راشي، د څاروي په غولانځ کي د شيدو د جمع کولو مسئله ده، نبي کریم صلی الله عليه وسلم د داسي څاروي بيه د واپسي قابله فرمايلي ده او د شيدو د عوض په باره کي يې يو صاع (د دوه نيم کيلو گرامه کجوري (خرما) د ورکولو حکم يې کړيدي. (عن ابي هريره رضي الله عنه- بخاري-مسلم) همدارنگه د رسول الله صلی الله عليه وسلم ارشاد دي (من غش فليس منا) يعني هر هغه چا که دوکه وکړه زمونږ له جملي څخه نه دي. (مسلم) مگر امام ابو حنيفه (رحمه الله) فرمايي: (ليس له ان يرد ها والتصية ليست بعيب عندنا) يعني اخستونکي ته د بيرته واپس کولو اختيار نشته، څرنگه چي د څاروو په غولانځوکي د شيدو جمع کول زمونږ په نزد عيب نه دي. (فتاوي عالمگيري ج-۳ ص-۷۲) د دوي په نزد د حضرت ابوهريره او حضرت انس بن مالک رضي الله عنهم غوندي اصحابو کرامو روايت شوي

نبيو احاديثو څخه د خپل امام قياس مقدم گڼي. (اصول اشافي)

يعني د رسول الله صلی الله عليه وسلم حديث رد کوي او د امام په قول عمل کوي. (معاذ الله)

ابوالحسن عبيدالله کرخي ليکلي دي چي کوم آيت يا حديث زمونږ د اصحابو يعني ايمه و خلاف وي، د دي تاويل دي وشي او يا دي منسوخ وگڼل شي. (اصول کرخي ص- ۲۸-۲۹) همدارنگه ابوزيد عبدالله د بوسي حنفي په خپل کتاب «تائسس النظر» په ص ۶۳ مخ کي ليکلي دي: (کل اية تخالف قول اصحابنا فانها تحمل علي النسخ او على الترجيح) يعني هر هغه آيت چي زمونږ د امامانو له قول څخه خلاف وي، هغه دي منسوخ يا مرجوح وگڼل شي.

نو اوس قضاوت وکړي چي له دي څخه لوي کفر نور کوم دي؟ دا ډول محمود الحسن حنفي شيخ الهند په خپل کتاب «الايضاح الادله» کي د تقليد په حمايه کولو قرآني آيت تحريف کړي او پخپله ئي دا ډول اضافه پکي کړي: (فان تنازعتم في شئ فرددوا الى الله والرسول و إلى أولي الأمر منكم) يعني که په کوم څيز مو پخپلو کي جگړه راشي، نو د فيصلي لپاره د الله تعالی او رسول (صلي الله عليه وسلم) او خپل اول الامر ته رجوع وکړي؟

رانه څه غواړي نور!

لعل محمد «افسوس»

زما د ژوند لار کي ولاړ دیواله
 دا لاره پرېږده رانه څه غواړي نور
 د هر ارمان غوټه تنګه خاوري شوي،
 مالیاره پرېږده رانه څه غواړي نور

ما خو تکل د یو منزل کړي ؤ،
 هغه منزل چه څه د ژوند مقصد ؤ
 هغه تالا والا شو ستا له لاسه،
 ما خواره پرېږده رانه څه غواړي نور

خلک د تنګ په وینو فخر کوي،
 تري پښتني نجونه خالونه ایږدي
 خو تا پرې کار د شرمخانو وکړ،
 خونخواره پرېږده رانه څه غواړي نور

نه دي اولاد نه مور او پلارشته پکي،
 چي دي څه رحم ورته زړه کي راشي
 ښایسته خوانان دي په سوراوړکباب کړل،
 جباره پرېږده رانه څه غواړي نور

خوانان او پیغلي په پردي وطن کي،
 هم یتیمان کونډي آرزو څه وکړي
 چاته فریاد وکړي د لاس د نیوو،
 اضراره پرېږده رانه څه غواړي نور

مال مي تالا وطن مي لوتي لوتي،
 د مستقبل څه امید پاتي نه شو
 چي څه دي کړل هغه دي وکړل پس دي،
 لوقاره پرېږده رانه څه غواړي نور

په «افسوس» هره شپه د غم تیريږي، د نوي غم سهاره مه رادرومه
 په انتظار کي دي ستي ستي کړم، سهاره پرېږده رانه څه غواړي نور

په تير پسى

په

اسلام

گڼې د

حجاب

حکم

او

ارزښت

د زاهدی احمدزی لیکنه

بیانو د یو بل کورته تگ راتگ پیل کړي، او کله چې د یوې تر منځ دغه تلل راتلل زیات شي نو د نارینه و له دوستي سره سره د ښځو دوستي هم پیل کړي، او هغه داسې چې دغه د میره اجنبي دوست ته ستړي مشي ورکوي او روغېر ورسره کوي، په لومړیو تلو راتلو کې خو پلو ورڅخه نیسي او څه ناڅه حیا ورڅخه کوي مگر بیا سوکه سوکه مخ پټونې پرېږدي، خندا ټوکې ټکالي هم ورسره پیل کړي.

سربیره پردې په ځینو سیمو کې خوداسې هم دي چې یوه خونه ولري نو کله چې دغه بیگانه دوست ورکړه ورشي او د شپې پاتې شي نو په هماغه یوه خونه کې ئې له ځان سره ځملي.

لنډه دا چې لکه د کھول د نسبي غړي په شان ناسته ولاړه، ملاسته او هر څه له دغو نامحرمو سره کوي. او دغه عمل په ډیرو اسلامي قامونو کې یو بې تکلفه عمل ګڼل کېږي. پداسې حال کې چې کله نا کله دغه ډول ناسته ولاړه د عفت د منافي حرکاتو، فحشاء او د متقابل احترام د له منځه تلو باعث او د داسې ناوړه چارو کولو ته منتج شي چې قلم ئې په لیکلو شرمېزي. دا ځکه چې زیات وختونه په کور کې صرف ښځې وي او د ناوړه ارادې نارینه له داسې فرصت څخه سوء استفاده کوي، او د دوستي

په پلمه خپله شومه موخه سرته رسوي، د نفس او هوا د خوښۍ له پاره هر څه شاته وغورځوي. له مزدورانو او بزګرانو سره ګډ کار کول؛

لکه څرنګ مو چې د مخه یادونه وکړه ځینې وګړي د خپلو کورنیو چارو له پاره مزدوران او د کرهڼې له پاره بزګران نیسي او هغوي کار ورته کوي، په عوامو کې زیات وګړي داسې دي چې د هغوي دکھول ښځې له دغو مزدورانو او بزګرانو څخه انګړنه کوي، د کھول پیغلې او مړوبنې یو ځای کار ورسره کوي، درمنډونه ورسره میده کوي، ګیډي ورته پورته کوي، پرانستي سږني لوونه ورسره کوي، ډوډۍ او چای وږوي او د محرم له موجودیت څخه پرته ناسته ولاړه، خبرې اترې او خواله ورسره کوي، په کړس کړس خنداګانې ورسره کوي.

ښځې په کورونو کې د خدمتګارو په توګه؛

په ځینې شتمنو او بډاي کورونو کې د بیوزلو کورنیو مړوبنې، پیغلې او نیمچه پیغلې نجونه مزدوري کوي او د هغه له زلمیانو او پخو نارینه و څخه هېڅ انګړ نه کوي، بلکې ځینې بد عمله نارینه په دغو خوارانو ځانونه هم چاپې کوي، په غسلخانوکې چې لامبي، جامي اوبه او نور د اړتیا وړ څیزونه هم له همدوي څخه غواړي او هغوي ئې د مجبورتیت پر اساس امر

قبولي او که ئي و نه مني نو معلومه خبره ده چې له مزدوري څخه ئي شوي.

له گاونډي څخه بې سترې:

ځيني خلک د گاونډيتوب له امله يو له بل څخه پرده نه کوي او نه ضرورت ورته احساسوي، ښځي له نارينه و سره خبرې اترې، لوڅ مخونه ناسته ولاړه، يو د بل کور ته تلل راتلل کوي، ان تردې چې که د کهول ميرمن نه وي نو د گاونډي ښځه ورځي پخلي ورته کوي پداسې حال کې چې په کاله کې دوي دواړه دوه په دوه او خلوت وي.

له ځينې نورو وگړو څخه بې سترې:

دغه راز د جومات له ملاصیب له طالبانو، ملگنانو او پيرانو څخه هم ځيني ښځي مړوبېښي وي او که پيغلي پرده او حجاب نه کوي له کور گرانو، نجوميانو، فال کتونکو او کامنانو، غيب ووينکو او جادوگرو څخه خو بيخي پلو نه نيسي او د خپل کهول محرمان ئي گڼي، د پيرانو او د جومات د ملاصیب لاسونه مچ کوي، ملاصیب ته جومات ته بډوي ودرې.

يو بل ناوړه دود:

په ځيني قامونو کې يو بل ناوړه او ناروا دود هم شته او هغه دا چې ځيني نارينه او پردې ښځي يو بل ته د ودرې، پلارتوب او لورتوب لاسونه ورکوي، او بيا پدې عقیده چې دا خو په خپل منځ کې د لورتوب او

خورتوب په وژله سره محرمان شول د ښځې د کورنۍ يوه ښځه هم ستر ور څخه نه کوي. دا خولاشه کړې چې دده له وروڼو، ځامنو او نورو خپلوانو څخه هم پرده نه کوي او دصليبي خپلوانو په څير له حجاب څخه پرته راشه درشه سره لري.

دغه راز د جاهليت د زوي توب ناوړه دود هم په ځيني قامونو کې رواج لري او هغه داسې چې يو څوک پردې هلك واخلي هغه وروڼي او کله چې بالغ شي نو د خپل اصلي زوي په څير ژوند ژواک ورسره نه کوي، د پرديو لوړو د روزلو هم همدغه کار دي، د دغه کورچي دا پکې لويه شوي وي له هيڅ يو نارينه څخه حياء او پرده نه کوي.

د الهي احکامو په رڼا کې د پورتنیو دودونو تردید:

د اسلام د سپيڅلي دين د کورنۍ نظام او ټولنيز نظام په شرعي قوانينو کې پورتنی گرد دودونه حرام، ناروا، جاهلي او غير شرعي گڼلي شوي دي، ځکه چې دغه ټول د حجاب او پردې د الله تعالي د فرض کړاي شوي حکم او قطعي نص په خلاف دي، چې دا دي د عوامو پورتنی دودونه له دلائلو سره ترديد او غندلي شي:

الف: د عوامو دا دليل غلط او بې گناهۍ دي چې وائي: ستر او پرده کول صرف د علماء، روحانيانو او لويانو کار دي. ځکه چې الله تعالي ستر پر

ټولو مؤمنو ښځو فرض کړي دي، او هر هغه مؤمنه او مسلماننه نجلي چې د بلوغ منگ ته ورسيزي پر هغې باندې ستر داسې فرض دي لکه پنځه وخته لمونځ او د رمضان روژه او نور اسلامي ارکان چې پرې فرض کيږي او د الله تعالي دا حکم عام او مطلق دي چې فرمائيلي ئي دي: «وَقُرْنُ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ.....» (احزاب-۲۳)

او اي ښځو! په خپلو کورونو کې قرار ونيسئ او مه ښکاره کوئ ښايست خپل بيگانه سپويت، اظهار او ښکاره کولو د جاهليت د رومبنيو ښځو په شان، او لمونځ قائم کړئ او زکات ورکړئ او د الله تعالي او د هغه د رسول اطاعت وکړئ.

الله تعالي په پورتنی مبارک آيت کې پر لمانځه باندې هم حجاب مقدم کړي دي، دا ځکه چې د مؤمنو ښځو د لمانځه دصحت له پاره حجاب شرط دي. ځيني تفسير پوهانو ويلي دي چې قرن له وقار څخه اخستل شوي دي، او له هر يو څخه چې واخيستل شي موخه يوه ده او هغه دي ستر او حجاب.

نو د الله تعالي په دغه پورتنی حکم کې ټولي ښځي شاملې دي. (نور بيا)

مولوي عبدالله «ډاکري» وويل:

په افغانستان کې اوسني وسله واله مقابله غیر شرعي ده
غربيان نه غواړي چه په افغانستان کې اسلامي حکومت جوړ شي
ملګري ملتونه دي د صلحي په عملیه کې د همکاري ګردار اداء کړي.

د هيواد د عالمانو ، قوماندانانو او د نظر د خاوندانو سره د مرکو په لړ کې د دعوت د مجلې خبريال دا ځلې په کوربه کې د افغانستان د عالمانو د ټولنې دمشر مولانا عبدالله «ډاکري» سره اختصاصي مرکه کړې او د اوسني کړکېچن حالت د رغون او د بهران د پيدا کيدو په باره کې يې په لاندې متن سره تفصيلات ورکړيدي.

هيوادونه په تيره بيا ګاونډي هيوادونه د امريکا په مشرۍ د مشکلاتو په راپيدا کيدو کې لوي لاس لري او نه غواړي افغانستان يو ځواکمن او اسلامي ملک جوړ شي. امريکا او متحدين يې اوس دا خبره په ډاګه کوي چې يوازي اسلام او اسلامي حکومت زمونږ د لارې خنډ جوړېږي او د يو لوي او ساري خطر په حيث يې ګڼي.

خاصاً د افغان مجاهدينو څخه زيات په تشوېش کې دي ،

داخلي عواملو له جملې څخه د ښاغلي صبغت الله مجددي معافي کمونستانو ته او د استاد رباني او انجينر حکمتيار له طرفه هغوي ته په خپلو صفونو کې ځاي ورکول او حمايه کول دي.

څرګنده خبره ده دغې ډلې چې څه د لاسه کيدل هغه يې وکړل او څومره چې لازم وو د اسلامي حکومت د جوړولو په لاره کې يې د نفاق او شقاق تخم وښندله . د خارجي عواملو په لړ کې بايد وويل شي چې دنړۍ اکثره

پوښتنه:- د افغانستان اوسني سياسي صورت حال څنګه خپري، اودغه بهران ولي پيدا شوي دي، عوامل اوانگيزه يې څه ده ؟

ځواب:- د افغانستان اوسني اختلافات او مقابله غیر شرعي ده او هيڅ د برداشت او زغملو وړ نه ده، د موجوده مشکلاتو او سياسي ويجاړتيا عوامل داخلي او خارجي دواړه وجود لري چې حالات يې د کنټرول څخه خارج کړي او عمومي ناآرامۍ په هيوادوالو مسلط کړي دي، د

داځکه چې د شلمې پېړۍ
فرعونيان او نمروديان چې په ټوله
نړۍ باداري کول غواړي لکه
انگريزي استعمار او شوروي
سرطان دالله جلت عظمتۀ په
نصرت او د افغانستان د اسلامي
سرتيرو دتوري په برکت يو پېرل
پسي محوه او دتل دپاره دا مردار
تغر د نړۍ څخه ټول شو او انشاء
الله تعالیٰ چې دغه مبارزه به
نوره هم دوام وکړي. دهمدي
سرتيرو برکت ؤ چې اوباکلن
محبوسين آزاد شول، المانونه،
ښځونه وغيره سره يوځاي شول.
امريکا او ملگري يې دا فکرکوي
که چيري افغانان اسلامي
مضبوط حکومت جوړ کړي نو
امريکا به هم دشوروي په شان
دخطر او تجزيه کيدو سره مخامخ
او همغه شان به وشرميزي او د
سياسي ماتې په ډگر کې به يې
زور اوښه شي.

ځکه نوهړ قسم فساد او تخريب
يې چې دلاسه پوره شي هغه
کوي کله هم مستقيم او کله هم
په غير مستقيم ډول سره د

سياسي ناتار او غوښل په جوړولو
سره يو مسلمان په بل مسلمان
اويومجاهدپه بل مجاهد وژني.
پوښتنه:- ددي دپاره چې
موجوده جنگي حالت معمول ته
راوگرځي او دايمي دزيندي وشي
څه کول پکار دي؟

ځواب: ددي پوښتني ځواب
بيخي روښانه اوڅرگند شوي دي
اوهغه دا چې جهاد د اسلامي
حکومت دقيام د پاره شوي دي .
هرکله چې دهجاد په اهدافوعمل
وشي او د رهبرانو شخصي
غرضونه نفې کړي شي د قدرت
نيولو مسابقه پاي ته ورسول شي
او دالله په ځمکه دالله د قانون د
تطبيق او د قرآن او سنت د
حاکميت د پاره زمينه برابره کړي
خود بخوده جنگونه پاي ته
رسيزي اوحالات د معمول مطابق
ته راگرځي يا په بله وينا د اسلام
د اصولو مطابق د اسلامي
حکومت جوړول اوچلول د
موجوده مشکلاتو او بحران د حل
وفصل يوازيني غوڅه لاره ده.

پوښتنه:- دصلحي دپيلاييلو

تحريرکونو په لړ کې د ملگرو
ملتو دخاص نماينده ښاغلي
محمود مستيري او دکويتې د
مشورتي جرگې فعل وانفعالاتو
ته په کومه سترگه گوري؟

ځواب:- دملگرو ملتو اداره يوه
غير اسلامي اوغيرمستقله اداره
ده چې مستقيماً د امريکا تر
نفوذ لاندې کار کوي ، که څه هم
اسلامي ملکونه او نماينده گان
پکې شته دي خو هغه مغلوب او
کمزوري دي، کومه دعوه چې
دوي د بشر د حقوقو د اعاده
کولو د پاره کوي هغه نړيوالو
وليدل چه په فلسطين، عراق ،
الجزاير، سوماليا، بوسنيا، کشمير
هيتي اونورو هيوادونوکي يې
څه وکړل د ظالمو اسرائيلو سره څه
حمایت لري او دمظلومو ملتونو
څومره لاس نيوي ئي کېږي؟
نور نو دنياوال د ملگرو ملتو
اداري ته د بي طرفي ادارې په
حيث نشي کتلي. د بله طرفه
دشرم خبره ده چې امت مسلمه
عموماً او خاصتاً بيا هغه قوم چې
د الله جلت عظمتۀ ددي لوي کتاب

(قرآن) د حفاظت دپاره يې په لكونو پچيان قرباني كړل، بايد ووايم چي د الله د كتاب په موجوديت كي چي د يو مكمل قانون اوضابطه حيات په حيث پكي د بنده كي او زندگي ټول اصول شته دي. نو دغه قوم به څرنگه دخپلو مشكلاتو دحل دپاره نور وطاغوتيانو ته مراجعه وكړي.

دالله تعالي دغه كتاب په صراحت سره هغه څوك مؤمن او مسلمان نه بولي چي كافرته دحكم او قاضي صفت وركوي او خپل اختلافي او متنازع فيهامسائل دوي ته پيش كوي . په

دي باره كي د قرآن كريم دسورة النساء ۵۱-۵۹-۶۰-۶۱-۶۵-او

۱۳۹-۱۴۱ نمبر آياتونه بايد وكتل شي اوهغه كفایت كوي، فلهدا دملگروملتو ټولني ته د فيصلو سپارل اوتفويض نه شرعاًجواز لري اونه دهغوي څخه دخير او اميد توقع كيدلي شي. تره كي او ملگرو يې يوازي روسانو ته زمينه برابره كړه د

روسانو مداخلې په افغانستان كي هغه څه وكړل چي جهان وليدل اوعواقب يې څه شول؟ پر تره كي او ملگرو به يې ترابده افغانان لعنت وايي. اوس هم هغه څوك چي شوروي، امريكا، انگليس، چين اوحتي چي دټولي دنيا كفارو ته په افغانستان كي د مداخلې زمينه برابرې هغه څوك به څنگه د لعنت، نفرت، محاسبي او مجازات څخه خلاص شي .

پوښتنه: د ملت اكثريت او دتنظيمونومشران د لوڼي جرگي د لاري په يو عبوري حكومت راضي شوي دي، ستاسو په نظردغه عمليه به څنگه عملي شي؟ په لنډو ټكو كي يې توضيح كړي؟

ځواب: شخصاً زما نظر خو په اوسني سياسي او نازك صورت حال كي دا دي چي استاد رباني دي بايد قدرت مولوي محمدي مولوي خا لص او يا بل هر هغه څوك چي په جنگ كي ملوث نه وي او خلكوته د منلو وړ وي خوشي كړي، وروسته بيا هر هغه

چاته چي قدرت وسپارل شي بيا دي د افغانستان نځبه او متبحر عالمان، شخصيتونه د ملت د ټولو اقشارو څخه چي په ملي او اسلامي موصافتو برابر وي د يوي لوڼي اسلامي جرگي دپاره رادعوت شي چي په دي جرگه كي بايد د تركيب له مخي په سلو كي پنځوس جهادي قوماندانان په سلو كي شل علماء او په سلو كي ديرش قومي مشران او دانشمندان وي.

د دي وروسته چي دغه عمليه سرته ورسېزي بيا دي افغانان مخي ته شي او د ملگروملتونو د صلحي د هيت مشر او نور خارجي او افغاني مشاورين دي دملاټر او تائيد د پاره خپل كردار اداء كړي.

والسلام

حساس پړاواو دیوالی ضرورت

د اسلامي امت لپاره په هر وخت او هر پړاو کې وحدت او یووالی له بل هر څه ډیر ضرور او لازم دی، په همدې باندې الله تعالی په قرآن عظیم الشان کې تاکید کوي؛ او فرمایي: « واعتصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا » (ال عمران ۱۰۳) مسلمانانو ته فرمایي چې تاسی ټول د الله تعالی په دین منگولی ولگوي او ډلی ډلی مه کیږئ. یعنی الله تعالی د مسلمان ملت کامیابی او سرلوړی په وحدت او یووالی کې مقدر کړیده. بل ځای الله تعالی فرمایي: « ولا تكونوا من المشركين من الذين فرقوا دينهم وكانوا شيعاً كل حزب بما لديهم فرحون » (الروم-۳۱-۳۲).

ترجمه: د هغو مشرکانو له ډلې څخه مه کیږئ چې دین ئی ټوټی ټوټی او ډلی ډلی کړیدی او هره ډله په خپل حزب باندې خوښه ده.

پدې باب خوږه نبي صلی الله علیه وسلم د خپل امت د متحد او منسجم پاتې کیدو لپاره ارشاد فرمایلی دي: «علیکم بالجماعة» پر تاسو د جماعت التزام ضروری دی. خوږه نبي صلی الله علیه وسلم خپل امت له نفاق او اختلاف څخه منع کړیدی او فرمایلی دي: «من شَذَّ شَذَّ فِي النَّارِ» چا چې اختلاف وکړي په اور کې به داخل شي. بیا فرمایي: «يذ الله على الجماعة» یعنی د الله تعالی مرسته او تائید د جماعت (اتحاد) سره وي.

د افغانستان بریال او ویاړلي تاریخ د وخت په هر ډگر کې له ډیرو لوړو ژورو سره مخ شوي دي مگر د افغان مؤمن ملت په قربانیو دا لوړې ژورې هر وخت په ټینگ ایمان او مخلصه عقیده ز غمل شوي او خپل دغه تاریخ ئي په قهرمانانو نه رنگ رنگین کړي دي. د وخت چنگیز او هلاکو تري د عبرت تحفه په ترڅ کې نیولي او پښیمانه ستون شوي، همدارنگه انګلیسي مؤرخینو هم پخپله خپل قلمونه د افغان مؤمن ملت په فطرتي میړانه ستړي کړي او تاریخي گواهان دي.

روسي استعمار هم یا خو د افغاني تاریخ له لوستلو نه ناشنا و او یا د خپلي بي وقوفتیا په دام کې پخپله گیر او خپل نوم او نښان ئي د نړۍ له نقشي محو کړ. مگر اصلي او نچور خبره داده چې

حضرت طفيل بن عمرو الدوسي (رضي الله عنه)

د صحابه و (رضي الله عنهم)

ژوند ته

يوه لنډه کتنه

د عبد الغفار ژباړه

فرماني: زه چې کله د «تهامه» نه مکي ته راوړسيدم نو د مکي قريشو زما ډير بڼه هر کلي وکړ او په ډير عزت ئي مکي ته راوستلم. د قريشو سرداران او سپين پيري راټول شول او ما ته ئي وويل اي طفيله! ته خو مکي ته راغلي خو ډير زيات محتاط اوسيدئ ځکه پدې ښار کې يو تن د نبوت دعوه کړې، هغه زمونږ د پلار نيکه اصلي دين باطل گڼي، دغه سړي زمونږ په منځ کې نفاق غورزوي او غواړي د قريشو قوم تس نس کړي مونږ ځکه تاته خبر درکړو چې چيري دغه مصيبت ستا په قوم نازل نه شي، زمونږ تاته دا مشوره ده چې د دغه سړي سره د ليدار هڅه ونکړي او نه ئي چيري خبرو ته غوږ کيږدي، ځکه د هغه په خبرو کې د جادو اثر دي او په انسان داسي اثر کوي چه پلار له ځوښه، ورور له وروره او ښځه له ځاونده جلا کوي.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) خلک د حق طرف ته رابلل او په دغه لار کې د هغه اصلي وسله پوخ ايمان او په حق کامل يقين لرل وؤ. بل خوا قريشو دا کوشش کولو چه د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دعوت ختم کړي او د همدې کار لپاره ئي شپه او ورځ په ځان يوه کړې وه. قريشو به په هر ځاي کې دا ونډوري غږولې چې د دغه جادوگر (رسول الله صلى الله عليه وسلم) دعوت قبول نکړئ.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) د «تهامه» نه مکي ته پدې نيت نه و راغلي چې گوندي زه دي د حضور (صلى الله عليه وسلم) او قريشو پدې کشمکش کې برخه واخلم، بلکه په لاشعوري توگه پدې معرکه کې ورگډ شو. نو پدې وجه د حضرت طفيل (رضي الله عنه) دا نه هيريدونکي داستان د اوريدو وړدي. حضرت طفيل (رضي الله عنه)

حضرت طفيل بن عمرو الدوسي (رضي الله عنه) د جاهليت د زمانې يو نامتو سردار و، هغه د بهادري برسيره يو سخي انسان هم و. په لاره تلونکو مسافرو لپاره به ئي هميشه لنگر جاري و. د ده د دروازي څخه هيڅکله څوک بې نوا ندي رخصت شوي، پناه غوښتونکو له بې نوا پناه ورکوله او هغوي له بې نوا مرستي واکيږنه ورکوله.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) يو ذهين او اوچت اديب و، په مجلس کې به د ده خبرو هميشه په ناستو خلکو ډير زيات اثر کولو.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) خپل پلارني کلي «تهامه» پرستودلو او مکي ته راغي، دا هغه وخت و چې هر يو فريق به دا غوښتل چې خپله ډله تپله زياته کړي تر څو په راتلونکي وخت کې د دوي سره په جگړه کې مرسته وکړي.

حضرت طفيل فرمائي ۱ زما دي په
الله قسم وي چي كله ما د رسول الله
(صلى الله عليه وسلم) خلاف د
قريشو دا پروپاگنده واوريدله نو ډير
زيات ئي وويرولم او دا قصد مي وكړ
چي زه به هيڅكله د محمد (صلى الله
عليه وسلم) سره ملاقات ونكړم، نه به
د هغه خواله ورځم او نه به ورسره
خبري وكړم. يوه ورځ زه د سحر په
وخت د عبادت په غرض بيت الله ته
لاړم ترڅو د بتانو بركات حاصل كړم
حكه مونږ به د دغو بتانو ډير زيات
احترام كولو. بيت الله ته د ننوتلو نه
مخكي مي په غوږونوكي مالوج
كښنودل چي چيري د محمد(صلى
الله عليه وسلم) آواز زما غوږ ته
رانشي. كله چي زه مسجد الحرام ته
ورداخل شوم گورم چي رسول الله
(صلى الله عليه وسلم) په لمانځه ولاړ
دي، زه ورته لږ شان زير شوم، د هغه
د عبادت طريقه بلكل جلا وه او زه دي
نوي طريقې حيران كړم او دغي
طريقې په ما دومره اثر وكړ چي زما
زړه او دماغو ما ته د خوشحالي
زيري راكولو، زه په غير ارادي توگه د
هغه څنگ ته ورننږدي كيدم، الله
تعالې ته به همدا منظوره وه چي زه

دي د رسول الله (صلى الله عليه
وسلم) يو څو خوږې خبرې واورم، بل
خوا زما ضمير هم ما ته دا آوازونه
كول چي اي طفيله! ته يو پوه اديب،
ښه شاعر او په ښو او بدو پوه ئي نو
پدې كې څه عيب دي چي ته د دي
سړي(محمد صلى الله عليه وسلم) سره
ونه گوري.

حضرت طفيل(رضي الله عنه)
وايي زه تر هغه په جومات كې ولاړ
پاتي شوم چي حضور(صلى الله عليه
وسلم) له خپل عبادت نه فارغ شو او د
خپل كور په لور روان شو، زه هم
ورپسي شا شا ته روان وم، تر دي چي
هغه خپل كور ته تشرېف يوړو، ما
ورته آواز وكړو، چي اي د الله رسوله
(صلى الله عليه وسلم) ستا قوم ماته
ستا په باره كې ډيري خبرې كړي دي
او زه ئي ډير زيات وپړولي يم، په
رښتيا ستا خبرې په ما چيري څه اثر
ونكړي، په دغه وخت كې ماخپل د
غوږونو مالوج نور هم په خپلو
غوږونوكي دننه كړل، ليكن د الله
تعالې رضاء به هم په همدې كې وه
چي زه دي د رسول الله(صلى الله
عليه وسلم) خبرې واورم. ما ورته
عرض وكړو چي يا رسول الله! ما ستا

تولي خبرې واوريدي او ستا خبرو په
ما ډير ښه اثر وكړو. وروسته بيا رسول
الله(صلى الله عليه وسلم) زه اسلام
ته دعوت كړم او د سورة «اخلاص»
اوسوره «فلق» تلاوت ئي راته وكړو.

حضرت طفيل(رضي الله عنه)
وايي زما دي په الله قسم وي چي ما
په خپل ژوند كې لمړى ځل داسي له
اثره ډك كلام واوريد او زما غوږونو
تردغه وخته داسي د عدل او انصاف نه
ډك پيغام نه ؤ اورېدلي.

پدغه وخت كې ما بيعت ورسره
وكړ او د شهادت عظيمه كلمه مي
تلاوت كړه او د دي خبرې گوا هي مي
وركړه چه د الله تعالي د پاك ذات نه
علاوه هيڅوك د عبادت لائق ندي، او
محمد (صلى الله عليه وسلم) د الله
رښتينې رسول دي او پدغه ډول زه له
دغي ورځي نه د اسلام په دائره كې
داخل شوم.

حضرت طفيل(رضي الله عنه)
فرمائي چي وروسته زه د څه مودې
لپاره په مكه كې پاتي شوم او پدغه
موده كې مي د اسلام احكام او د قرآن
پاك څه حصه زده كړه. كله چه مي د
خپل وطن (تهامه) په لور د تلو
اراده وكړه نو د رسول الله (صلى الله

عليه وسلم) حضور ته حاضر شوم او ورته مي عرض وکړ چه يا رسول الله (صلی الله عليه وسلم)! زه د يوي قبيلي مشر یم او زما قبيله زما هره خبره اوږي او نن زه غواړم چې د اسلام د يو داعي په حيث د هغوي خوا ته ورشم نوته د الله تعالي په حضور کي زما د پاره داسي يوه دعاء وغواړه چې ماله داسي يوه نښه راکړي چې زه هغوي ته دعوت ورکړم او هغوي ئي قبول کړي، رسول الله (صلی الله عليه وسلم) د هغه په حق کي دعا وکړه چې ياالله! ته طفيل ته يوه نښه ورکړه چې هغه د يو نيك کار اراده کړېده.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرماني چې کله زه خپل کلي ته ورنږدې شوم نو ناڅاپه زما په تندي کي يوه رڼا رابښکاره شوه، ما له الله تعالي نه سوال وکړو چې ياالله! دا رڼا زما د تندي پر ځاي په يو بل ځاي رابښکاره کړه ځکه زما جاهل قوم به وائي طفيل خپل دين پريښود اوس پري عذاب نازل شو، هغه وائي بس زما دعا وه او وروسته دغه رڼا زما دتندي پر ځاي زما په نيزه پريوته. زه چې خپل کور ته ورنږدې شوم نو د

ټولو نه مخکي زه د خپل پلار سره مخامخ شوم، حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرماني چې ما ورته وويل اي پلاره! ما ته رانږدې نشي ځکه زما او ستا لاري جلادي. پلار مي چې کله دا خبره واورېدله ډير زيات خواشيني شو او ما ته ئي وويل دا ولي اي زما خوږه بچيه؟

حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرماني ما ورته ځواب ورکړ چې پلاره زه مسلمان شوي يم او د محمد (صلی الله عليه وسلم) د دين پيروي مي قبوله کړې ده. پلار مي چې کله دا خبري واورېدلي نو وئي ويل څو به زما هم هغه دين دي کوم چې تا قبول کړي دي. ما ورته وويل نو بيا لاړشه بڼه غسل وکړه او بيا راځه چې زه درته هغه تعليم درزده کړم کوم چې ماته حضرت محمد (صلی الله عليه وسلم) رابښودلي دي.

پلار مي لار، غسل ئي وکړ، پاکي جامي ئي په تن کړي، ما ورته کلمه بيان کړه او هغه مسلمان شو. د دي نه وروسته زما ميرمن راغله ما هغي ته هم هغه خبره وکړه کومه چې مي پلار ته کړې وه. هغي راته وويل اي گرانه! دا ولي؟ ما ورته ځواب ورکړ چې نن

ما د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) دين (اسلام) قبول کړي دي. هغي هم راته وويل تا چې کوم دين قبول کړي هغه ما ته هم په سر سترگو قبول دي. ما ورته وويل نو بيا لاړه شه او د ذوالشرې په اوبو غسل وکړه. ذوالشرې هغه بت ؤ د کوم په خوا کي چې د اوبو يو لوي حوض ؤ او هيچا به د دغه بت له ويرې پدغه حوض کي غسل نه شو کولي، حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرماني چې ما ورته وويل نن دغه بت تاته هيڅ شر نشي در رسولي ځکه زمونږ عقيد، صرف په هغه ذات ده کوم چې د ځمکي او آسمانونو پيدا کوونکي دي. هغي چې کله دغه د ايماني غيرت نه ډکه خبره واورېدله نو فوراً لاړه هلته ئي غسل وکړ، صفا کالي ئي په تن کړل، ما ورته کلمه وويله هغي قبوله کړه او مسلمان شو. حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرماني د خپل کور نه وروسته ما د اسلام دعوت د «دوس» قبيلي خلکو ته وړاندي کړ. ليکن هيچا د اسلام په قبولولو کي اخلاص ښکاره نکړو، يواځي له ابوهريره (رضي الله عنه) نه پرته چې هغه يو پاک مخلص انسان ؤ او په

ډيره مينه او اخلاص ئي د اسلام دعوت ته لبيک ووايه. حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرمائي چي يوه ورځ زه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د ملاقات لپاره مکي ته لاړم، زما سره ابوهريره (رضي الله عنه) هم ملگري و.

نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) زما نه پوښتنه وکړه. اي طفيله! څه حال دي؟ ما ورته عرض وکړ چه د «دوس» د خلکو په زړونو باندې د کفر او شرک پردي خوري دي، فسق اود الله تعا لي نافرمانې پکي ډيره شوي ده. حضور صلى الله عليه وسلم چي زما دا خبره واوريدله، پاڅيده اودس ئي وکړ او د لمانځه نه وروسته ئي د آسمان لور ته خپل مبارک لاسونه پورته کړل او دعا ئي کوله.

ابوهريره (رضي الله عنه) وائي چي کله ما دا حالت وليد نو ډير زيات وډار شوم چي هسي نه رسول الله (صلى الله عليه وسلم). زمونږ قوم ته بنيرا وکړي او تباه شي. له ډيره خفگانه زما له خولي نه بي اختياره يوه چيغه وختله. چي اي زما قومه تباه شوي. ليکن رسول الله (صلى الله عليه وسلم) چي څه فرمائيل هغه دا وؤ. اي الله! ته د

«دوس» قبيلي ته هدايت نصيب کړي. اي الله! ته د «دوس» قبيلي ته هدايت نصيب کړي. اي الله! ته د «دوس» قبيلي ته هدايت نصيب کړي. وروسته ئي حضرت طفيل (رضي الله عنه) ته خپل مبارک مخ واړولو او وئي فرمائيل: اوس ته د خپل قوم خوا له ورشه او له هغوي سره د همدردۍ سلوک وکړه او اسلام ته ئي دعوت کړه. حضرت طفيل فرمائي وروسته ما د «دوس» قبيلي خلکو ته د اسلام دعوت شروع کړ، تر هغه چي حضور (صلى الله عليه وسلم) له مکي نه مديني ته هجرت وکړ. بيا د بدر او خندق غزوات وشول نو کله چي زه د حضور (صلى الله عليه وسلم) خوا له مديني ته ولاړم نو په هغه وخت کي زما سره (۸۰) هغه کورني هم وي چي اسلام ئي قبول کړي و.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) چي مونږ وليدلو نو ډير زيات خوشحال شو او د خيبر د غنيمت په مال کي ئي زمونږ ډيره زياته حصه وکړه. حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرمائي وروسته زه د رسول الله صلى الله عليه وسلم په صحبت کي تر هغه وخته پاتي شوم تر څو چي د الله تعالي په فضل مکه فتحه

شوه. وروسته ما رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته عرض وکړ که ستا رضا وي ما د عمرو بن صممه بت (ذوالکفين) ته واستوه تر څو دغه بت زه په خپلو لاسونو وسوزوم. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ما ته اجازت راکړه او زه د خپلو څو تنو ملگرو سره روان شوم، مونږ چه کله هلته ورسيدلو او د دغه بت د سوزولو اراده مو وکړه نو لوي او واړه پدي خاطر راجمع شول او دا انتظار ئي کولو چي دوي که دغه بت ته نقصان ورسولو نو له آسمانه به په دوي تندر راپريوځي او ټول به تباه شي. مونږ دغه بت د هغه د منجورانو په مخکي په مخکه راوويشته او د اور په لمبو کي مو توره ايره کړه. حضرت طفيل (رضي الله عنه) فرمائي په دغه وخت کي ما دغه اشعار هم وويل. ترجمه: اي ذوالکفينه زه ستا د منجورانو له جعلي څښه نه يم، ځکه زما پيداېښت ستا د پيداېښت نه ډير وړاندې شوې دي. نن زه تا د اور په لمبو کي سوزوم، ولي ته هيڅ د دي توان نه لري چي ځان د دغه اور نه په امان کړي.

د دغه بت له سوزيدلو وروسته ټوله قبيله د شرک له لعنت نه په امان شوه او ټول د اسلام په دين مشرف

شول ، تر هغه چي حضور(صلی الله علیه وسلم) وفات شو او ابوبکر(رضي الله عنه) د مسلمانانو د خليفه په حيث انتخاب شو. حضرت طفيل د ابوبکر صديق(رضي الله عنه) خدمت ته حاضر شو او ورته ئي عرض وکړ، چي اي ابوبکره! (رضي الله عنه) زه تا ته يقين درکوم چي زه، زما ځوي او زما توره به ستا په تائيد او نصرت کي هميشه تيار يو. بيا چي کله د ارتداد جگړي پيل شوي او د کفر او الحاد لمبي په اوچتيدو شوي، نو حضرت طفيل(رضي الله عنه) د خپل ځوي عمرو سره د مسليمه کذاب په خلاف د مسلمانانو په لښکر کي گډون وکړ.

حضرت طفيل (رضي الله عنه) يمامه ته د روانيدلو نه مخکي خوب وليدلو او خپلو ملگرو ته ئي داسي بيان کړو .

اي زما ملگرو! ما يو خوب ليدلي چي زما سر خړول شوي، زما له ځولي نه يوه مرغې بهر ته راوتله او يوي بڼځي ما له په خپلي غيږ کي ځاي راکړو، ما دا هم وليدل چي زما ځوي عمرو هم په ما پسي په ډيره چټکي رامنډي وهي خو زما او د هغه تر منځ يو څيز حائل شو. ټولو ملگرو ورته وويل چي ډير زيات بڼه خوب دي

ليدلي دي، حضرت طفيل (رضي الله عنه) ورته وويل زما دي په الله قسم وي ما د دي خوب تعبير دا شان ويستلي دي چي د سر خړول مي د سر پړيکول تعبير کړي، زما ځولي نه مرغې الوتل مي روح وتل او هغه بڼځه چي ماله ئي په خپله غيږه کي ځاي راکړي هغه حکمه ده چي زه پکي دفن شوم او زه اميد لرم چي الله تعالي به ما ته د شهادت اوچته مرتبه په نصيب کړي، او زما ځوي به هم په شهادت پسي ليوني سپيلني گرځي خو هغه ته به هله دغه مقام په نصيب شي چي کله الله تعالي له هغه څخه راضي شي.

د «يمامه» په معرکه کي دغه جليل القدر صحابي (حضرت طفيل رضي الله عنه) د ډيرو سختو مشکلاتو سره مخامخ شو او د ډول ډول ازمايشونو وروسته د شهادت لوړ مقام ته ورسيد او د هغه ځوي حضرت عمرو ډير سخت ټپي شو. پدغه جگړه کي د حضرت عمروين طفيل (رضي الله عنه) لاس هم شهيد شو.

يو ځل د حضرت عمر(رضي الله عنه) د خلافت په دور کي حضرت عمروين طفيل د اميرالمؤمنين د ملاقات لپاره تشریف راوړو، کله چي د ډډوي خوپلو وخت شو، دسترخوان

هوار شو نو حضرت عمر فاروق (رضي الله عنه) حاضر مجلس ته د ډډوي خوپلو دعوت ورکړو، پدغه وخت کي حضرت عمرو(رضي الله عنه) يوي خوا ته ليري کيناست، اميرالمؤمنين تري پوښتنه وکړه، اي عمرو! په څه وجه د دسترخوان نه ليري کيناستلي؟ داسي خو به نوي چي ته د خپل پري شوي لاس په وجه له مجلس نه شرميږي؟ هغه ځواب ورکړ، اي اميرالمؤمنينه! څه چه تا وفرمايل همدغه وجه ده. اميرالمؤمنين ورته وويل! زما دي په الله قسم وي په دي قوم کي صرف تاته دا اعزاز حاصل دي چي ستا د وجود يوه حصه ستا نه وړاندي جنت ته رسيدلي ده.

حضرت عمروين طفيل(رضي الله عنه) د شهادت د عظيمي مرتبې خوږونه له هغه وخت څخه ليدل د کوم وخت نه چي د ده لاس له ده څخه جدا شو. د «يرمک» په جگړه کي حضرت عمرو(رضي الله عنه) د دښمن سره ډير په ميرانه وجنگيد او بلاخره د شهادت عظيمه مرتبه ئي نصيب او د خپل ژوند آخري آرمان ئي پوره شو. (رضي الله عنه)

طاعون (PLAGUE)

لعل محمد و انسرين

بشریت نن وخت له داسی مهلكو او نومونو اوریدلو یی دانسان زړه او ایډز غونډی خطرناک نومونه هم

د حضرت عایشی رضي الله عنها څخه روایت دی وایی چي ما د رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه د طاعون په هکله پوښتنه وکړه، رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل: چي طاعون یو ډول عذاب دی، کله چي الله تعالی وغواړی په یو قوم یی نازل کړی، الله تعالی طاعون د مؤمنانو لپاره رحمت گڼلی دی، هغه شخص چي د طاعون دوږه د لگیدو په وجه په خپل وطن کی په پاتی کیدو صبر اختیار کړی او د ثواب په نیت پاتی شی او دا یقین ولری چي دا د الله تعالی له طرفه دی، الله تعالی دغه صابر مؤمن ته د شهید د درجي ثواب ورکوی. (بخاری ج ۲ ص ۸۵۳)

په دی حدیث شریف کی رسول الله صلى الله عليه وسلم د طاعون په باره کی وضاحت فرمایلی دی چي طاعون د الله له طرفه یو نازل شوي عذاب دی، کوم قوم چي د حدود الله نه تجاوز وکړي، الله تعالی پری ډول ډول عذابونه نازلوی، ځینی عذاب دومره خطرناک وی چي ټول قوم له تباهي سره مخ کړی، د حضور صلی الله علیه وسلم د ارشاد مطابق الله تعالی طاعون د مؤمنانو لپاره د رحمت یو سبب گڼلی دی یعنی که کوم مؤمن د طاعون له ناروغۍ څخه مړ شي، الله تعالی ورته —

خطرناکو ناروغیو سره مخ دی چي په لړزېزې. په دی ناروغیو کی د سرطان شامل دی، مگر طاعون چي ډیره

<p>قدیمی او پخوانۍ ناروغۍ ده، په دی وروستیو وختو کی یی په هند کی یو ځل بیا ظهور وکړ چی د هند د نیمې وچی ټول هیوادونه یی په ویره او خواشینۍ کی وغورځول. د هند د نیمې وچی ټولو مالکو خپلی سرحدی لاری د هند سره تړلی دی او د تلونکو او راتلونکو مسافرنو لپاره یی طبی</p>	<p>پیدا کیږی، یعنی چی کله ددوی معبودان ناراضه شی، ددوی دغیض و غضب په سبب د طاعون ناروغی خپریږی. طاعون د پخوانیو نظریاتو له مخی د «زخم یا تصادفی پیښی» په معنی دی. د تاریخ په اوږدو کی د طاعون ناروغی د بشري نسل ډیره تباهی کړی ده، د یو مشهور رومانی</p>
<p>ورکړی شوی ؤ. په ۱۶۱۲ میلادی کال کی د هند په نیمه وچه کی د لومړی ځل لپاره دا ناروغی پیدا شوه. په (۹۶-۱۸۹۵) کلونو کی ددویم ځل لپاره بیا په هند کی په ویایی شکل خپره شوه، دا هغه وخت ؤ چی د هند نیمه وچه د برطانویانو په تسلط کی وه، د برطانیې حکومت ددی</p>	<p>د شهید درجه ورکړی. د رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمان دی: «الطاعون شهادة کل مسلم» یعنی له طاعون څخه مړینه شهادت دی. (بخاری ج ۲ ص ۸۵۳)</p>

په یو بل حدیث شریف کی رسول صلی الله علیه وسلم فرمایلی: چی شهید په پنځه ډوله وی، له دی څخه یو هغه طاعون ځپلی مسلمان دی چی د طاعون په ناروغۍ مړ وی. او هغه شخص چی ددی مهلکی ویا په وخت کی له دی ناروغۍ څخه بچ پاتی شي، ددغه لپاره څکه رحمت گڼل شوی چی پر الله تعالی یی ایمان مضبوطیږی، څکه چی الله تعالی دیوی مهلکی ناروغۍ څخه وژغورئ. همدا رنگه د یو مسلمان لپاره له دی ناروغۍ څخه د ویری او ترس ضرورت نشته، البته احتیاطی تدابیر ضرور په نظر کی نیول پکار دی. دا ناروغی د مؤمنانو لپاره د رحمت او د الله تعالی له حکم څخه د باغیانو لپاره عذاب دی.

رسول الله صلی الله علیه وسلم مؤمنانو ته ددی خبری توصیه کړی، چی که ستاسی په کومه سیمه کی د طاعون او یا بله ویایی ناروغی ولگېږی، دغه سیمه مه پرېږدئ، یعنی بل ځای ته مه ځئ؛ او همدا رنگه د نورو سیمو مسلمانانو ته حکم دا دی چی دغه سیمه په کومه کی چی د طاعون ناروغی —

<p>معایناتی تیمونه دخپلو سرحدی پولو په اوږدو کی توظیف کړی دی. که تاریخ وکتل شی نو طاعون دانسانی نسل یو ډیر پخوانی دښمن دی. رومانیانو په داسی فکر کاوه چی د طاعون ناروغی ددوی دمعبودانو د خواشینۍ او ناراضه کیدلو له امله</p>	<p>بادشاه «جنتین» د حکومت په دور کی دی ناروغۍ د بشري نسل ډیره تباهی کړی وه. دی ناروغی د څوارلسمی عیسوی پېړۍ په دوران کی په اروپا کی سرایت وکړ او اروپائیېان یی تاله ترغی کړل، په دغه وخت کی د طاعون ناروغۍ ته د «تور مرگ» نوم</p>
<p>ناروغۍ د له منځه وړلو اوقایو کولو لپاره یو کمیسیون جوړ کړ، په ۱۹۰۲ کال دغه کمیسیون په کار پیل وکړ او په ۱۹۰۴ کی یی خپل هغه زېږورت چی له طاعون څخه څرنگه ژغورنه کیدی شي؛ د برطانیې حکومت ته وړاندی کړ. له دی وروسته</p>	<p>بادشاه «جنتین» د حکومت په دور کی دی ناروغۍ د بشري نسل ډیره تباهی کړی وه. دی ناروغی د څوارلسمی عیسوی پېړۍ په دوران کی په اروپا کی سرایت وکړ او اروپائیېان یی تاله ترغی کړل، په دغه وخت کی د طاعون ناروغۍ ته د «تور مرگ» نوم</p>

<p>د (۵۵) سانتي گراد په تودوخۍ د (۵) دقيقو په موده له منځه تلای شی.</p> <p>دا میکروب لومړی په موزک کی د طاعون دپیدا کولو سبب جوړېږي، کله چی موزک د ناروغۍ په وجه مړ او له منځه لاړ شی، د موزک له جسم څخه بی ورگه انسان ته نقلوی یعنی کله</p>	<p>کېږي، په دی نزدی وختونو کی طاعون یو ځل بیا په هند کی په ناڅاپی ډول ولگید، ددی ویا په لگیدو سره نېپوال په ډیر تشویش کی و غورځیدل.</p> <p>طاعون یوه میکروبی ناروغی ده، د طاعون عامل میکروب موزکان او انسانان په ناروغۍ اخته کوی، له</p>	<p>دطاعون څه ناڅه مخنیوی وشو مگر په ۱۹۰۶ او ۱۹۱۱ کلونو کی بیا په هند، ختیځ چین، افریقا، جنوبی او شمالی امریکا، برطانیه او داسی نورو ځایونو کی په ډیر خطرناک ډول ښکاره شو او بی شمیره انسانان یی د اجل کندی ته وغورځول. په ۱۹۶۶ کال کی بیا دا ناروغی په نیپال کی</p>
--	--	---

خپره ده مه ورغئ! (بخاری ج ۱ ص ۴۹۴)

نبي کریم صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی چي د بني اسرائيلو په يوه طايفه الله تعالی د طاعون عذاب نازل کړی ؤ، له دی څخه وړاندی او وروسته (الله تعالی ډیر داسی دالله له حکم څخه باغی) قومونه په دی عذاب هلاک کړی دی. (بخاری ۴۰۴)

همدا رنگه په یو روایت کی راغلی چی دا د یو نبي (علیه السلام) بد دعایي (ښیرې) دي.
حضور صلی الله علیه وسلم فرمایلی چی «طاعون مدینې منورې ته نشی داخلیدی» (بخاری ج ۲ ص ۸۵۳). بی له شکه د محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم د با برکته ذات نتیجه ده چی د طاعون غوندی خطر ناکی ناروغی څخه د مدینې منورې اوسیدونکی محفوظ دی...

<p>چی ورگه انسان وچیچی انسان ته د طاعون میکروب نقل او انسان په دی ناروغۍ اخته کړي او یا دا چی په طاعون اخته موزک پیشو ښکار کړی، له موزک څخه پیشو او له پیشو څخه سپی او یا نورو حیواناتو ته نقل شی. که دغه مصاب حیوانات انسان وداړی، انسان په ناروغۍ اخته شی چی د میکروب دا ډول سرایت انسان ته</p>	<p>موزکانو او انسانانو څخه پرته پیشو، سپی، وزه او صحرايي سوی هم په طاعون اخته کولی شی. طاعون گرام منفي (g-ve) میکروب لری، په انسانانو او حیواناتو دواړو کی ناروغی پیدا کولی شی. له (۶) څخه تر (۱۵) مایکرونو پوری طول لری، حرکت نه شی کولی، ځینی وختونه د گرد کیپسول په شکل هم لیدل کېږي،</p>	<p>ولگیده او د هند ختیځی سیمي یی متاثره کړی.</p> <p>په اوسنی پېړۍ کی د طاعون د ناروغۍ ویائی (EPEDEMIC) شکل تر څه حده په کنترول کی راغلی دی چی علت یی د حفظ الصحي د اصولو مراعاتول او د طاعون ضد دواگانې دی. د نړۍ په مختلفو برخو کی دا ناروغی اوس هم کله کله ښکاره</p>
---	--	--

لومړی جلدی طاعون پیدا کوی. که چیرې دغه په ناروغۍ اخته موزگ یا نور حیوانات له انسان سره په یوه خونه کې و اوسېږي، د تنفس له لیاری هم انسان پدې ناروغۍ اخته کولی	ځناورو په بدن کې و اوسېږي او انساني ټولنی ته هغه وخت ور داخل شی چې کله دغه ځنگلی حیوانات دانساني ټولنی سره ورځنی ژوند اختیار کړي.	ځنگه چې مخکې وویل شول د ورگو او یا نورو حیواناتو له لاری انسان ته منتقل کېږي. د طاعون د وباء انحصار او کنټرول په موزگانو او ورگو پورې تړلی دی، څومره چې موزگان او
---	---	---

دهند له تقسیم څخه وړاندې هم په هند کې دا مهلکه ناروغی راغلی وه او ډیر کلی یې له انسانانو څخه خالي کړې وو. اوس الله تعالی دغه عذاب په هند نازل کړیدی. د اخباری اطلاعاتو مطابق زیاتره هندوان په دغه ناروغۍ اخته دی او الله تعالی د مقبوضه کشمیر د مظلومو او بی دفاع مسلمانانو د ظلمونو انتقام او سزا ورکوی. د طاعون په وجه دهندوانو بی شمیره مړینه که له یوې خوا دغو ظالمانو ته...

شی چې دی دول ناروغی ته نیموینائی طاعون (Pneumonic plague) وایي. د طاعون میگزوب پخپله په انسانانو کې نه پیدا کېږي، دا میکروب کولی شی چې د ځنگلی	مثلاً هغه موزگان چې په ځمکه کې اوسېږي او له ځمکې څخه انساني کورونو ته داخل شی، دغه په ناروغۍ اخته موزگان له ځانه سره میکروبونه د انسانانو کورونو ته نقل کړي او لکه	ورگی زیاتی وی، هغومره ددی مهلك مرض د پیدا کیدو امکانات زیات وی. جلدي طاعون: کله چې موزگ د طاعون په ناروغۍ اخته شوی وی، ورگه دمصاب
--	--	--

یوه ځانی سزا ده نو له بلې خوا ټولی نړۍ له هند سره خپلې اړیکې قطع کړيدي چې دا دغو ظالمانو ته یوه مالی او اقتصادی سزا ده.

ویل کېږي چې په دی وروستیو وختونو کې د هند اقتصاد په ډیره پیمانه له بحران سره مخ دی. هندي ظالمانو د مسلمانانو یو پخوانی او تاریخی جومات (بابری جومات) هم په ډیره بی رحمۍ سره شهید کړی او پر ځای یې د یو باطل معبد د جوړولو عزم وکړ. دا جومات د الله تعالی کور ؤ او هماغه الله تعالی اوس دخپلو دښمنانو دتباہ کولو لپاره دغه عذاب نازل کړی دی. اوس هم وخت دی چې د هند حکومت له یو سالم عقل او هوش څخه کار واخلي او دا قضاوت وکړي چې بابری جومات بیرته تعمیر او همدارنګه دکشمیر په بی گناه مسلمانانو د جبر او تشدد لاسونه ونیسي، ممکن د الله تعالی له دغه عذاب څخه نور بچ شي.

څرنگه چې طاعون یو الهی عذاب دی او په انسانانو حمله کوی نو ایلو پیټیک، هیموپټیک او اسلامي طب یې د تداوی او علاج لپاره خپل خپل تحقیقات کړي دی او په مختلفو طریقو یې تداوی کوی چې پکې د بدن، کور او چاپیریال پاکوالی ته لومړۍ ترجیح ورکړې شوی ده. له دغو علاجونو سره سره...

موزك له جسم څخه وینه څكې، دموزك له مېړني څخه وروسته ورگه د نوی بېنكار په تلاش د انسانانو جامو او بسترو ته والوژی او میکروب دچپچلو پذیرعه د انسان بدن ته داخل کړی،

دانه دولې نېنې کله غځی او کله هم وړی وی، مگر کله چی ډیری لوبې شی او پرسوب وکړی چی حتی وچوی او نو نه او زوی وکړی، دا نوونه او زوی ددی مرض د سرایت لپاره یوه بڼه

زیاته وی، د کانگو احساس یی زیات وی، حامله نېنې حمل هم ضایع کوی، د ناروغ سترگی سړي او په پوستکی یی تور داغونه پیدا کېږي، دمدعی او کولو څخه د وینی جاری کیدل د

د یو مسلمان لپاره لازمه ده چی دغه ناروغی په روحانی او عقیدوی طریقہ هم تداوی کړی. امام ابن القیم رحمه الله وایي: «ددی ناروغی ددفع کولو لپاره تر ټولو قوی علاج د الله تعالی ذکر دی او په خضوع او عاجزی سره د الله تعالی نه دعا غوښتل دی له دی څخه پرته صدقات، خیرات او په کثرت سره د قرآن کریم تلاوت کول ډیر گټور دی، پدی عمل سره فرشتی را کوزېږی او خبیثه روحونه مغلوب او آثار یی له منځه وړی (زاد المعاد ج ۳ ص ۷۶).

حضرت نواب صدیق حسن خان هم وایی چی د طاعون د دفعه کولو لپاره قنوت لوستل مستحب دی، ددی لپاره چی طاعون د لویو فتنو څخه یو آفت دی او د قنوت لوستل دشیطاني جنیاتو د تسلط څخه د نجات او خلاصون سبب دی.

امام سیوطی هم په «ایبات الثبیت» کی وایی چی د طاعون د دفع کولو لپاره په رسول الله صلی الله وسلم په کثرت سره درود ویل یوه بڼه دعا ده.

دا میکروب دانسان د بدن غدو ته ځان ورسوی او انسان ته خرابنتی پیدا کړی او د لوبیا ددانی غوندی چاپ پیدا کړی چی دا نېنې اکثره دانسان د ورون په پورتنۍ برخه کی بېنکاره کېږی، ځینی وختونه دغه دانه دولې نېنې په مری، تخرگی او یا دغوږونو شاته هم لیدل کېږی او وروسته بیا د بدن هره برخه مصابوی. د طاعون دغه

میډیا وی. باید په پام کی ونیول شی چی دا ډول علامی له شپږو ورځو څخه وروسته په انسان کی څرگندېږی. دطاعون ناروغ دمتوسطی درجی تبه هم لری، د ناروغ سر، ملا او دبدن نوری برخی دردمندی وی، ناروغ نا آرامه او ځیني وختونه نیم بی هوش او د بد حواسۍ علامات پکی هم لیدل کېږی، ناروغ ته لوږه کمه او تنده

انسان د مرگ سبب گرځی، دمریض دوینی فشار کم او زړه یی کمزوری شی، ځینی وختونه د مریض تبه یو دم ختمه شی چی دا په اصل کی د ناروغ د مدافعت قوت ختم شوی وی او د ناروغ د بچ کیدو امکانات ډیر کم وی.

نیمونې یی طاعون:

لکه چی مخکی وویل شول

افغانان د تايخ په هر دور کي د دښمن د ظلم په هره بڼي کي نښي شوي خو د غلامي سرني دښمن ته نه دي تبت کړي .

په اوسني حساس پړاو کي چي افغاني تاريخ پري گامزن دي يو ډول داخلي او بين التنظيمي ستونزي راپيدا شوي او د هيواد سياسي وضع ئي بحراني کړي ده ، دا له هيجا نه پته نه ده چي دا د يو ډول خارجي لاس وهنو تاثيرات دي او ددي لاس وهنو تر شا د اسلام د دښمنانو هغه لاسونه دي کوم چي نن د اسلامي تحريک محرکين د بنياد پرستي او دهشت گردۍ په نومونو خپل غواړي .

په کابل کي د تحول نه وروسته د اسلام دښمنان چي د اسلامي خوځښت د بري او قوت نه په خطر کي وو ، له پخوا څخه د يو ټاکلي پلان له مخي په کمين کي وواو غوښتل ئي چي په افغانستان کي داسي عوامل ايجاد کړي تر څو د اسلامي پاڅون پاسدار مجاهدين پخپلو منځونو کي لاس او گريوان کړي او هغه لاس ته راوړي وياړ او شرف چي په ټوله نړۍ کي ئي د اسلامي خوځښت څپي راپارولي دي بدنام او له منځه ئي يوسي . د دي کار د تر سره کولو لپاره په دي لړ کي د اسلام دښمنانو يو شمير اجيران توظيف کړي دي چي په افغانستان کي د سياسي تنظيمونو او مجاهدينو تر منځ اختلافات راوگوماري ، بد بختانه د مکار دښمن دغه ډول پلان د جهاد د بري وروسته تر څه حده عملي شو او حتي دغو کشمکشونو بالاخره وسله وال شکل غوره کړ .

همدا رنگه ځيني هيوادنه چي په افغانستان کي د مجاهدينو د اتحاد او يو مضبوط اسلامي حکومت له قيام څخه خطر محسوسوي نو د افغانستان د داخلي جگړي لپاره د سون مواد تهيه کوي . د دي تر څنگه ملگري ملتونه هم د يو ټاکلي پلان له مخي رامنځته کيږي ، جهادي مشران نااهله قلمداد کوي او يو لړ مجهول الهويه خلک چي تر اوسه ئي د جهاد د سنگر هيڅ ډول تودي سړي نه دي ليدلي ددي اهل گني چي د افغانستان د مجاهد او مسلمان اولس ذمام په لاس کي ورکړي . د اسلام دغه دښمنان په نړۍ واله سطحه اعلاموي چي د اسلامي بنياد پرستي نتايج همدغه دي کوم چي نن په افغانستان کي ليدل کيږي .

نړيوال کفر په گډو مشورو سره هره ورځ د اسلامي خوځښتونو د خپلو او نابودولو لپاره نوي نوي چلونه او فريبونه اختراع کوي چي که مسلمانان مسلط شي نو د افغانستان په شان حالات به د نړۍ په هر گوټ کي رامنځته شي . نړيوال کفر نن د هر ډول چال او فريب دامونه د مسلمانانو په وړاندي جوړ کړي دي ، نن په کشمير کي د مظلومو مسلمانانو په چغو غوږونه کنوي او په ظاهره د بشر د حقوقو د ساتلو نغاري گړنگوي ، د بوسنيا په مسلمانانو د وسلو بندولو او په ضد ئي د صربي کفر د

د طاعون میکروبونه د وینې له لاری ټول بدن ته خپاره شوی او د بدن هر غړی مصاب شي، له دې امله سږو ته هم منتقل شوی چې د نیمونیای طاعون سبب وگرځي او دا ډول طاعون ډیر خطرناک وي. دا ډول ناروغی د ناروغ شخص له بلغمو، ټوخی او تنفس له امله ډیر ژر نورو انسانانو ته خپریږي، په دې ډول ناروغۍ کې ناروغ شدید ټوخی چې په بلغمو کې ناروغ وینه هم غوړزوي او تبه لري. که چیرې په ناروغ کې دغه اعراض او علائم ولیدل شي، مخکې له دې چې په تشخیصي مراحلو کې غځېد پېښ شي، باید زر تر زره ناروغ تداوی شي. په دې ډول ناروغۍ کې ناروغ عموماً له پنځه یا شپږو ورځو وروسته له منځه ځي او که له دغې مودې څخه بچ شي، ممکن ناروغ صحت ومومي.

د طاعون په باب ځینې احتیاطي تدابیر:

۱- که په کومه سیمه کې د موزکانو مړینه یې له کومې بلې وجې ولیدل شي، دغه موزکان د طاعون په ناروغۍ اخته دي، انسانانو ته د طاعون

د سرایت لومړني علت همدغه دی. کوشن باید وکړل شي چې په عامه توګه موزکان له منځه یوړل شي او له مړینې وروسته وسوزول شي، تر څو ټولنه له دغه ډول مهلکې ناروغۍ څخه وژغورل شي.

۲- کله چې د طاعون وباء خپره وي، هرې تېې ته باید د شک په نظر وکتل شي او د ناروغ ورګو چپچلي نشي ولټول شي.

۳- د طاعون د تشخیص لپاره په ناروغ کې هغه علائم چې مخکې ذکر شول، محتاطانه په نظر کې نیول شي.

۴- د طاعون د وباء په وختونو کې دغه ډول ته ورته هره ناروغی باید صحي مرکز ته د لابراتواري کتنې لپاره ولېږل شي.

۵- د جلدی طاعون د ناروغانو که مناسب علاج ونه کړي شي تقریباً له ۵۰-۳۰ پورې انسانان له منځه وړلای شي، مګر په نیمونیای یا دماغی طاعون چې دماغ یې مصاب کړي وي، د بچ کیدو امکانات یې ډیر لږ دي.

۶- په دې ناروغۍ د اخته

اشخاصو فضوله مواد، بلغم او لاری باید د خاورو د تیلو په ذریعه وسوزول شي، همدا رنگه د ناروغ کټ، بستره، جامی او هغه سامانونه چې ناروغ ته استعمال شوي وي، که د سولو قابل وي، وسوزول شي او که نه نو له خاورو لاندې ښخ کړل شي.

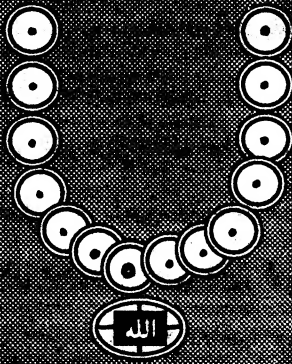
۷- روغ او ناروغ دواړه باید ځمکې له ویده کیدو څخه ډډه وکړي.

۸- په کورونو کې د مږو او ورګو ضد کیمیاوي دواګانې وشیندل شي او دکورونو او چاپیریال پاکوالی ته خاصه توجه وشي.

۹- ددې ناروغۍ دمخنیوی لپاره واکسین هم شته، لازمه ده چې روغ اشخاص واکسین شي، تر څو ددې مهلکې ناروغۍ مخنیوی وکړل شي.

له واکسینو (Tetracyclin) او (Streptomycin) یو ځای په تداوی کې ډیر ګټور دی، سلفامیدونه (Salphameds) او (Chloromycin) هم فایده مند دي.

د نبوي ملغلرو اميل

په تير پيسی

د صحبت دعا:

له بنځي سره د ویده کیدو په وخت کې دا دعا ولولئ:

(بسم الله اللهم جنبنا الشيطان وجنب الشيطان ما رزقنا) مشکوة باب الدعوات في الأوقات.

ترجمه: د الله په نوم ای الله مونږ له شيطان نه لرې وساتي او شيطان لرې وساتي له هغه شي نه چې تا ما ته راکړي دي.

بازار ته د داخلیدو دعا:

له حضرت عمر (رضي الله عنه) نه روایت دي چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرماتي:

کله چې بازار ته داخلېږي دا دعا ولولي: «لا اله الا الله وحده لا شريك له له الملك وله الحمد يحيي ويميت و هو

حي لا يموت بيده الخير و هو علي كل شئ قدير». (مشکوة-باب الدعوات في الاوقات دوهم فصل)

ترجمه: له الله تعالي نه پرته بل څوک د عبادت وړ ندي هغه یو دي هېڅ شریک او ساري نلري پاچاهي د هغه ده، ټول تعریفونه هغه لره دي، ژوند او مرگ د هغه پلاس کې دي او هغه د تل لپاره ژوندي دي. خیر د هغه پلاس کې دي او هغه په هر شي باندې قادر دي.

د دغې دعا په لوستلو سره الله پاک لوستونکي ته لس لکه نیکي ورکوي او لس لکه گناوي یې ورمعاف کوي او لس لکه درجي ورکوي او په جنت کې د هغه لپاره کور جوړوي.

د مریضې او مریض د پوښتنې کولو په وخت کې دعا گاني:

له حضرت عایشې (رضي الله عنها) نه روایت دي کله چې به په مونږ کې

کوم یو مریض شو نو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) به خپل کین لاس په هغه باندې رابښکود او دا دعا به یې لوستله.

«اذهب البأس رب الناس واشف أنت الشافي لاشفاء الا شفاؤك شفاء لا يغادر شقما» (مشکوة باب عيادة المريض لومړي فصل)

ترجمه: ای د خلقت او شفاء ورکوونکي ربه! شفاء ورکړي، ته شفاء ورکوونکي یې، نشته شفاء مگر ته داسې شفاء ورکړي چې یو هم مریض پاتې نه شي

له حضرت ابن عباس (رضي الله عنهم) نه روایت دي، کله به چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) کوم مریض ته ورغی نو هغه ته به یې داسې تسلي ورکوله! «لا بأس طهور انشاء الله» (مشکوة باب عيادة المريض لومړي فصل)

ترجمه: هېڅ پروا نشته که الله کول د

دغه مرض په واسطه به الله پاک تا له گناهونو څخه پاک کړي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم يو صحابي ته داسې وفرمايل: چې د مريض د درد په ځاي لاس کېږدئ او دري ځلي بسم الله ووايي، بيا اووه واري دغه دعا ولولي الله پاک به مريض بڼه کړي: «أعوذ بعزة الله و قدرته من شر ما اجدوا احاذر»

ترجمه: زه د الله په غلبي او قدرت پناه غواړم له هر هغه تکليف نه چې ماته رارسېږي او له هغه نه ځان ساتل غواړم.

د غاښ او غوږ د درد په وخت کي دعا:

د غاښ او غوږ له درد نه دېچ کيدلو لپاره دى دا دعا ووايي:

«الحمد لله رب العلمين على كل حال ما كان». باب العيادة المريض لومړى فصل.

ټول تعريفونه الله لره دي په هر حالت کي چې څنگه وي.

د دي دعا په لوستلو سره د غاښ او غوږ د درد نه شفاء حاصلېږي.

د زنکدن په وخت کي دعا: له حضرت ابو سعيد او حضرت ابو هريره (رضي الله عنهم) روايت دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم

وفرمايل چې مسلمان ته د زنکدن په وخت کي دا دعاء ولولئ: «لا اله الا الله» مشکوة باب ما يقال عند من حضرت الموت لومړى فصل.

ترجمه: د الله تعالى نه پرته بل څوک د عبادت وړ نه دي.

د جنازي دعاگانې:

له حضرت عوف بن مالک نه روايت دي چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) يوه جنازه وکړه ما له هغه نه دغه دعاء واوريدله او دا خواهش مې وکړ چې کاشکي دا زما جنازه واي!

«اللهم اغفر له وارحمه و عافه واعف عنه واکرمه نزله ووسع مدخله و اغسله بالماء و الثلج و البرد و نقه من الخطايا و کما نقيت الثوب الابيض من الدنس و ابدله دارا خيرا من داره و اهلا خيرا من اهله و زوجا خيرا من زوجة و ادخله الجنة و اعذه من عذاب القبر و من عذاب النار» (عون المعبود کتاب الجنائز)

ترجمه: اي الله! دا مري ويښني او رحم ورباندي وکړي، آرام ورکړي او وني بښني او بڼه ميلستيا ورکړي، قبر ئي پراخ کړي، په ابو برف باندي ئي وينځي او پاک ئي کړي له گناهونو څخه، داسي ئي پاک کړي لکه

سپين کالي چې په صابن ووينځل شي. کورورته ورکړي د دنيا له کور نه بڼه بڼځه او اولاد له مخکي اولاد او بڼځي نه بڼه ورته ورکړي. جنت ورته ورکړي او د دوزخ او قبر له عذاب نه ئي وساتي.

بله دعا: له حضرت ابو هريره (رضي الله عنه) څخه روايت دي چې کله به رسول الله (صلى الله عليه وسلم) جنازه کوله نو دا دعا به ئي لوستله: اللهم اغفر لحينا و ميتنا و شاهدنا و غائبنا و صغيرنا و كبيرنا و ذکرتنا و اثنا اللهم من احببته منا فاحبه على الإسلام و من توفيته منا فتوفه على الايمان. اللهم لائحرتنا اجره و لا تفتننا بعده. (مشکوة باب المشي بالجنازة و الصلاة عليها فصل دوم)

ترجمه: يا الله! زموږ مري، ژوندي، حاضر، غائب، وږه، لوي، بڼځي او نارينه ويښني.

يا الله! چاته چې ته ژوند ورکړي موږ هم ژوندي کړي په اسلام باندې، او په موږ کي چې څوک مړ کړي نو له ايمان سره ئي مړ کړي. يا الله! موږ له فتنې وساتي او له دي اجر څخه مو ښي برخي مه کړي.

د سبحان الله ويلو فضيلت:

له حضرت ابو هريره (رضي الله عنه) څخه روايت دي چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي: دوه كلمي داسي دي چې په ويلو كې ډيري اساني او د نيكيو وزن ئي خورا دروند دي او دغه كلمي الله تعالي ته ډيري گراني (خوبي) دي.

«سبحان الله وبحمده سبحان الله العظيم»

ترجمه: الله پاك دي د خپل حمد سره - الله پاك دي او د عظمت خاوند دي.

(متفق عليه ترغيب ص ۱۸۴)

د لاحول ويلو فضيلت:

له حضرت ابو موسي (رضي الله عنه) څخه روايت دي چې نبي كريم (صلى الله عليه وسلم) ما ته وفرمايل: ته لاحول ولاقوة الا بالله وايه، ځكه دالجت له خزانو څخه يوه خزانه ده. (متفق عليه)

په يو بل روايت كې راغلي څوك چې «لاحول ولا قوة الا بالله» وائي د(۹۹) امراضو نه په امان وي، چې له ټولو نه كوچني مرض ئي ذهني پرېشاني او بې ځايه فكونه او سوچونه دي. (نسائي-ترغيب

ص ۱۸۸)

له موزي ځناورو او حشراتو

نه د حفاظت نسخه:

له حضرت ابوهريره (رضي الله عنه) څخه روايت دي چې يو سړي د حضور صلى الله عليه وسلم څنگ ته راغې او ورته ئي وويل! بېگا شپه زه لرم وچيچلم، حضور صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل كه چيري تا دماينام نه وروسته دا دعا لوستلي وائي. «اعوذبكلمات الله التامات من شرما خلق» نو تاته به هيڅ كوم موزي څيز ضرر نه وائي دررسولي.

د فالج له مرض نه د شفاء

او حفاظت دعا:

له حضرت ابان بن عثمان (رضي الله عنه) څخه روايت دي چې ما ته حضرت عثمان بن عفان (رضي الله عنه) وويل چې ماته رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: څوك چې سهار او ماينام «بسم الله الذي لا يضر مع اسمه شيء في الارض ولا في السماء» و هو السمع العليم، دري ځله ووائي نو هغه ته به هيڅ تكليف پېښ نه شي.

په حضرت ابان د فالج حمله وشوه، ځلكو ورته وويل! تا خو به هميشه دا دعا لوستله بيا درته څرنگه فالج

پېښ شو هغه ورته ځواب ورکړ! په دغو ورځو كې ما دغه دعا پرېښي وه (رواه الاربعة - ترغيب ص ۱۹۰)

د پرېشاني په وخت كې دعا:

له حضرت ابو دردا (رضي الله عنه) نه روايت دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: څوك چې د پرېشاني او معصبيت په وخت كې سهار او ماينام اوه ځله دا دعا ووائي نو الله تعالي به د هغه پرېشاني لري كړي.

«حسبي الله لا اله الا هو عليه توكلت وهو رب العرش العظيم».

(ابوداؤد - ترغيب ۱۹۱)

د جنت د حصول وظيفه:

حضرت منذر (رضي الله عنه) فرمائي: چې ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه واورېدل چې فرمايل ئي: څوك چې سهار او ماينام دغه كلمات ووائي نو زه د هغه ضامن يم، هغه به د لاس نه ونېسم او له ځان سره به ئي جنت ته داخل كړم.

«رضيت بالله رباً وبالاسلام ديناً و

بحمد نبياً».

(طرايې ترغيب ص ۱۹۱)

ادامه لري

پرسشهای شما در پرتو

و

وفي المشكوة ج ١ ص ١١٨)

ترجمه: از عبدالله ابن عباس (رضي الله عنه) روایت شده که: رسول الله (صلی الله علیه وسلم) نماز ظهر و عصر را یکجا اداء می نمودند، وقتی که در سفر بودند و نمازهای مغرب و عشاء را یکجا اداء می نمودند.

همچنان: «وعن معاذ بن جبل (رضي الله عنه) قال كان رسول الله صلى الله عليه وسلم في غزوة تبوك اذا زاغت الشمس قبل ان يرتحل جمع بين الظهر والعصر وان ارتحل قبل ان يزيغ الشمس اخر الظهر حتي ينزل المغرب وفي المغرب مثل ذلك اذا غابت الشمس قبل ان يرتحل جمع بين المغرب والعشاء وان ارتحل قبل أن تغيب الشمس اخر المغرب حتى ينزل العشاء ثم يجمع بينهما» (رواه ابوداؤد - ج ١ ص ١٧، والترمذي - ص ٧٢ - وفي المشكوة ج ١ ص ١١٨ - رواه أيضاً احمد - النسائي والدارقطني والبيهقي)

ترجمه: معاذ بن جبل (رضي الله عنه) میگوید: که رسول الله (صلی الله علیه وسلم) در غزوه تبوک وقتی که آفتاب می گشت یعنی ظهر می شد نمازهای ظهر و عصر را یکجا اداء مینمودند و اگر بعد از وقت ظهر حرکت میکرد، نماز ظهر را تاخیر تا اینکه برای نماز عصر در جایی فرود می آمد و هر دو نماز یعنی ظهر و عصر را یکجا در وقت عصر اداء مینمودند، همچنان نمازهای مغرب و عشاء را به همین منوال یکجا اداء مینمودند (یعنی) اگر آفتاب قبل از حرکت آنها غروب مینمود، ایشان نمازهای مغرب و عشاء را یکجا

برادر عزیز و گرامی آقای معلم محمد هارون از ولایت لغمان توسط نامه ارسالی شان ضمن سلام و احوال پرسشی مستونته پرسیده اند:

بعد از سلام مستونته به شما کارکنان مجله دعوت عرض می شود که بعد از پیروزی انقلاب اسلامی افغانستان و تاراج نمودن میوه آن از سوی مزدوران کفر جهانی چه در صفوف مجاهدین و چه در خارج از صفوف مجاهدین این شما هستید که در راه احیای فرهنگ اصیل اسلامی سعی میورزید، بناءً از شما پرسشی دارم که در پوششی قرآن و حدیث تشریح و توضیح فرمائید، اجرش نزد رب العالمین خواهد بود:

مسئله صلاتین یعنی اداء نمودن دو وقت نماز در یک وقت از چه قرار است؟ تنها در مراسم حج بین صفا و مروی جواز دارد و یا این که در دیگر زمان و مکان هم جواز دارد؟

برادر محترم معلم صاحب محمد هارون!

سلام های گرم و صمیمانه شما را و علیکم السلام ورحمة الله و بركاته گفته به جواب پرسش شما میپردازیم (بعون الله) برادر! مسئله صلاتین از جمله مسائلی است که در باره آن احادیث فراوان از طریق راویان معتبر وثقه در کتب معتبر احادیث و صحاح سته نقل شده و از طرف ائمه حدیث بر آنها شروح نگاشته شده است. از جمله: عن ابن عباس (رضي الله عنهما) قال كان رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یجمع بین صلاة الظهر والعصر، اذا كان علي ظهر سیرو یجمع بین المغرب والعشاء» (رواه البخاري - ج - ١ ص ١٤٩)

در وقت مغرب اداء مي نمودند و اگر قبل از غروب حرکت میکردند، نماز غروب را تأخیر نموده تا در وقت عشاء نمازهاي مغرب وعشاء را یکجا اداء مینمودند.

روایات فوق در ایام سفر از آنحضرت (صلی الله علیه وسلم) منقول است، ولی در حضر نیز منقول است که آنحضرت (صلی الله علیه وسلم) در حضر نیز نمازهاي ظهر با عصر و نمازهاي مغرب را با عشاء یکجا اداء نموده است مثلاً: «عن ابن عباس (رضي الله عنهما) قال صل رسول الله صلى الله عليه وسلم: الظهر والعصر جميعاً بالمدينة في غير خوف ولا سفر قال ابو الزبير فسألت سعيداً لم فعل ذلك فقال سألت ابن عباس كما سألتني فقال اراد ان لا يخرج واحداً من امته» (رواه مسلم - ج ۱ - ص ۲۴۶) والترمذي و ابو داود وابن خزيمة والطحاوي والبيهقي

ترجمه: عبدالله ابن عباس (رضي الله عنهما) میگوید که رسول الله (صلی الله علیه وسلم) نمازهاي ظهر و عصر را در مدینه بدون بیم و سفر یکجا اداء نمودند، «ابوزبیر» (که راوی حدیث است) می گوید که من از سعید پرسیدم که چرا اینطور کردند؟ فومود که من از ابن عباس پرسیدم او فومود که برای رفع حرج امت خود (صلی الله علیه و آله وسلم). و همچنان: «وعنه قال رسول الله صلى الله عليه وسلم الظهر والعصر جميعاً والمغرب والعشاء جميعاً في غير خوف والسفر» (رواه مسلم - ج ۱ - ص ۲۴۶)

ترجمه: و همین عبدالله ابن عباس رضي الله عنهما میفرماید که ما نمازهاي ظهر و عصر را یکجا در یقوت و نمازهاي مغرب و عشاء را یکجا در یقوت بدون خوف و خطر و سفر به امامت رسول الله صلى الله عليه وسلم اداء نمودیم.

برادر محترم! از روایات فوق معلوم میگردد که رسول الله صلى الله عليه وسلم هم در سفر و هم در حضر صلاتین یعنی دو وقت نماز را در يك وقت اداء نموده است، برای اینکه بر سر امتش اداء عبادت باری گران و طاقت فرسا نه شود و امتش که ضعیفترین امتهاست از اثر سختی ها و تکالیف منکر و یا غافل نه شود، زیرا اداء کردن عبادت و بجا آوردن اوامر الهی که باعث خوشنودی پروردگار عالمیان میگردد، اسباب موفقیت دنیا و آخرت خود انسان را نیز مهیا میسازد.

بر ماست که تمام معاملات و عبادات و همه شئون زندگی خود را به طرفی انجام دهیم که رسول بر حق الهی (صلی الله علیه وسلم) به ما تعلیم داده است.

به نظر ما مسئله صلاتین به همین منوال است که اگر برای مسلمان تکلیف نه بود و هر نماز را در وقت و زمان خود اداء نموده میتواندست افضل است و اگر شخص نماز گذارتکلیف داشت، حذر موجود بود، در اینصورت جایز است که نمازهاي ظهر و عصر را یکجا و نمازهاي مغرب و عشاء را یکجا اداء نمایند و در غیر اینصورت که بعضی ها نماز عصر و مغرب را یکجا میگذارند و یا دیگر اوقات را یکجا اداء مینمایند جایز نیست. (والله اعلم بالصواب).

✱ ۲- دیر ضلعي د بلامبت خخه زمونږ گران

ورور غلام رحيم «نصرتيار»

د خپل ښکلي ليک په ترڅ کې تر مسنون سلام نه وروسته پوښتنه کړې چې: «ځيني مصنفين په خپلو تصنيفاتو کې د موضوع په متعلق د حديثو يوه ټکړه رانقل کوي، دي ته د علم په اصطلاح کې څه وائي؟ آیا دا کار جایز دي او که نه؟ په دې هکله د علماء رأيه څه ده؟ مونږ په دې هکله له محترم مولوي صاحب ذبيح الله خخه استفتاء وکړه، هغه داسې وويل: کوم مصنفين علماء چې په خپلو تصنيفاتو کې د موضوع په متعلق د حديثو يوه ټکړه رانقل کوي، دي عمل ته تخريج او کتابونو ته ئې مستخرجات وائي او دا عمل ډيري فايدي لري چې يوه ئې دا ده چې يو حديث په مختلفو کتابونو کې په اسانۍ سره موندل کېږي او دا عمل د جمهورو علماء په نزد جایز دي چې پدې عمل باندې له څلورم هجري قرن نه تر نن پورې شروع شوي او مشهورو او معتبرو علماء د حديثو استخراج کړي لکه: ابن عساكر، ابن حجر، الهيثمي، ابو جعفر الطحاوي، السيوطي، ابن كثير، الالباني، عبدالغني المقدسي، ابن حبان، الحاكم وغيره او په دې د امة علماء هيچا اختلاف ندي کړي ځکه چې پدې عمل سره د نبوي سنتو خدمت کېږي او پدې کې ډير کتابونه ليکل شوي چې يو له هغو نه «المعجم المفهرس لافاظ الحديث» دي.

(اداره)

سنگار سولېک واورید

دعوت مجله - پوست بکس نمبر ٦١٤ جی پي او پشاور پاکستان

نجیب الله حقیر د باجوړ ایجنسی د کرهالی له کیمپ څخه :

محترم د دعوت او جهاد د مجلي مدیر صاحب!

السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته!

ډیر زیات خوشحاله شوم چې زه یو ځل بیا د دعوت مجلي د (٣٥) گڼي د مطالعي سره مخ یم، تقریباً درې میاشتې کيږي چې د دعوت د مجلي له مطالعي څخه محروم وم. زه د افغانستان ټولو جهادي مشرانو ته یوپیغام لرم، هیله ده چې د دعوت مجله به ئې په نشریاتي څپو کې دغو مشرانو ته ورسوي.

د افغانستان جهادي مشران دي خپل ټول قوتونه د یوسوچه اسلامي حکومت د قیام لپاره په کار واچوي لکه څرنګه چې شهید شیخ جمیل الرحمن (رحمه الله) د کونړ په ولایت کې د اسلامي امارت د اداري لاندې محمدي شریعت نافذ کړي و، هغه هم د پیرو داخلي مخالفتونو سره مخ شو مګر په ډیر کم وخت کې ئې د مخالفینو اختلافات د قرآن او سنت په رڼا کې حل و فصل کړل.

«ومن الله التوفيق»

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

عبدالعزيز سلفي له کړيږي څخه:

د دعوت مجلي مدير او نورو همکارانو ته دي زما سلامونه ورسيزي!
ډير خوشحاله يم چي ستاسي دعوت الی الله ورځ په ورځ د ترقي په لور گامونه اخلي ، الله تعالي
دي نور هم په دي لاره کي کاميابي درنصيب کړي.

د دعوت مجلي يوه گڼه مي ولوسته، ډيره مي خوښه شوه او هغه ځکه چي ډير ښه ديني او
معلوماتي مضامين لري. پدي هکله تاسوته عرض لرم چي ماته به د دعوت مجلي د راليږلو سلسله
جاري وساتي.

الله تعالي دي د آخرت د ورځي کاميابي هم در په برخه کړي.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

د الجامعه الثانويه باجوړ څخه شفيع الله خاكي او مجاهدالله رشيد:

د دعوت مجلي مقام ته د زړه له کومي سلامونه وړاندي کوو!

الله تعالي مود توحيد او سنت او د سلفو صالحينو د عقيدې په خپرولو کي بريالي لره!

محترمو! د دعوت مجله هميشه لولوچي ډير په زړه پوري او جامع مطالب لري. تاسي لکه څرنگه
چي د شهيد شيخ جميل الرحمن (رحمه الله) اقوال نشروي، د دي سره سره که د شهيد احسان الهي ظهير
اقوالو ته هم ځاي ورکړي ښه به وي.

والسلام

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

له بت خيلي ملاکنډ ايجنسي څخه ايس- ناصر زبدي:

دي ورور خپل ليک په اروډو ژبه کي ليکلي دي د دعوت مجلي د مدير په نوم اداب او تسليمات
وړاندي کوي، له خپلي لنډي پيژندنې وروسته ليکي چي زه د ۱۹۹۱ کال راپديخوا د پاکستان په
ځينو مجلو کي ليکني کوم او ماپخپل کور کي يو وړوکی غوندي کتابتون جوړ کړي دي چي هره
مياشت د پاکستان د ځينو ادارو لخوا په کي د مختلفو کتابونو او جرايدو اضافه کيزي او زما د
مطالعاتي ميز ښکلا ئي زياته کړي ده. څه وخت وړاندي ماد خپل گلي د يو جومات په الماري کي
دعوت مجله په نظر راغله ، ما دا مجله مطالعه کړه او د دي ليک په راستولو مجبور شوم، هيله ده

چي د نورو کتابونو او جرايدو په څير به د دعوت د مجلي په راليزولو زما د مطالعاتي ميز ښکلا زياته کړي، زه به مو ډير ممنون او مشكوريم.

الله مو مل شه!

د دعوت مجلي ډيرو کرانو او قدرمنو لوستونکو!

سلامونو ته مو وعلیکم السلام وایو! ستاسو د نیکو هیلو او احساساتو بي شمیره مننه!
نجیب الله «حقیار» ورور لیکلي چي دري میاشتي کیزي چي د دعوت مجلي له لوستلو څخه محروم وم. په ځواب کي ئي وایو چي وروره! څه سبب ؤ؟ مجله په لاس نه وه درغلي که څنگه؟ په هر صورت ستاسو پیغام مو د خپل نشراتي چینل له لاري نشر کړ، امید دي چي د عقل او هوش خاوندان تري د عبرت لمن پکه کړي.

عبدالعزیز سلفي ورور د مجلي د مضامینو ستاینه کړي. وروره د دي مجلي ترقي ستاسي په جایز تنقید او نیکو وړاندیزونو کي نغښتې ده، که تاسي مونږ ته نیکی مشوري راکړي او زموږ نیمگړتیاوي په گوته کړي، زړه چي دعوت مجله به پوره هم د ترقي او خدمت په لور تیزه شي.

شفیع الله ځاكي او مجاهد الله رشید ورونو! تاسو د شهید علامه احسان الهي ظهیر د اقوالو په هکله لیکلي دي، ورونو! مونږ د شهید شیخ جمیل الرحمن (رحمه الله) یو څه اندازې خطبات او اقوال لرو ځکه ئي نشر وکړم د شهید ظهیر کوم خطبات او اقوال نه لرو چي نشر ته ئي وسپارو. هیله ده چي معذرت مو ومنئ.

ایس - ناصر زیدي وروره! الله تعالی دي ستاسي د دي نیک قدم د اوچتولو نور هم توفیق درکړي، پاتې شوه د مجلي د راستولو خبره نو وروره مونږ څو واري مخکي هم خپل دا معذرت نشر کړي چي زموږ وسایل ډیر محدود شوي دي. مونږ تاسو او نورو ټولو ملگرو ته وایو چي ورونو یا پخپله او یا د نورو دوستانو له لاري د دعوت مجلي له اداري سره رابطه قایمه کړي، تر څو غوښتنې مو پوره شي او زموږ مجبوریتونه درک کړي.

«په درنښت»

(اداره)

ارشاڻ نبوه

بسم الله الرحمن الرحيم

«ماحق الزوجة أحدنا عليه؟ حقهن أن تطعما إذا

طعمت و تكسوها إذا اكتسيت و لا تضرب الوجه

و لا تقبر و تهبر إلا في البيت»

ترجمه: حکیم بن معاویہ رضي الله عنه واثي: رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه می پوښتنه وکړه: چه په خاوند باندي دمیږمن څو حقونه وی؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل: ددغو حقوق دا چه دودۍ ورته ورکړی کله چه د دودۍ ضرورت وی او جامي به ورته ورکوی کله چه د جامو ضرورت وی او پر مخ نی مه وهي او په ناوړه الفاظو نی مه سپکوئ او له ځانه نی مه جدا کوئ مگر په کور کې.

تقويه كيدو هڅې كوي، همدارنگه چينچنيا چي په ۱۹۹۱ كال كې ئې د روس د خونخواري پنځې څخه د ځان د آزادولو اعلان كړي، نن ئې روسيه او امريكا په گډه اسلامي خوځښت خښي كول غواړي . دا ټولي هغه مشاهدي دي چي زيات وضاحت ته ئې ځكه ضرورت نشته چي هر د هوش او عقل خاوند ئې ډير ښه درك كوي.

نړيوال كفر هر هغه اسلامي تحريك چي هغه په هر هيواد كې وي په دي بهانه او دي ثبوت ځيې او ورته وائي چي تاسي هم لكه د افغانستان د مجاهدينو پشان اسلامي حكومت غواړئ؟ چي متأسفانه ډير ساده لوحې مسلمانان د مكار دښمن په دي ډول پلمه غوليزي او د مسلمانو تحريكونو په ضد ئې د نفرت ولولي راپاريزي. خو نه داسي نه ده! داد نړيوال كفر هغه طرحه شوي پلان دي چي زمونږ په گران هيواد افغانستان كې د يوې خاصې منصوبي لاندې جريان لري او د نړيوالو مسلمانو تحريكونو د مخنيوي تجربه په افغانستان كې ترسره كوي.

د دعوت مجلې درنو لوستونكو! د افغانستان د جهاد له پيل څخه ځينو نيكو او مسئوليت پيژندونكو اشخاصو د دي جهاد دغه نازك پړاو په ډيره زيركې سره تجزيه كاوه او د دغه ناوړه حالاتو د نه رامنځته كيدو كوښښونه او هڅې ئې كولې او د ننني دغه ډول بحران د نه رامنځته كيدلو او يا د له منځه وړلو لپاره ئې يوازي او يوازي د مجاهدينو د صفونو د يووالي او وحدت فارموله تياره كړې وه . پدې لار كې د مسلمان امت مخلصو علماء كرامو او په ځانگړې توگه د جهاد د شهيد امام شيخ جميل الرحمن (رحمه الله) دغه ډول هلي ځلي د يادوني وړ دي ، شهيد مشر تل د جهاد په دوران كې دا كوشش كاؤ چي د مجاهدينو تر منځ حاييل خنډونه له منځه يوسي او ټول مجاهدين يو صف او متحد شي . همدا علت ؤ چي زمونږ دغه د اتحاد او وحدت لور ته بلونكي داعي د مكار دښمن له لاسه شهيد كړي شو.

غوره داده چي ټول جهادي قوتونه د اسلامي امت او د نړيوالو اسلامي خوځښتونو د گټو او بهبود لپاره سره راټول شي او خپل هر ډول مسايل د قرآن او سنت له لاري حل وفصل كړي ، د دوي اختلافات نه يوازي دا چي زمونږ د هيواد او جهاد حاصل او ثمر بربادوي بلكي په ټوله نړۍ كې د مسلمانانو د ناكامي او نابودۍ عوامل تهيه كوي.

* جماعة الدعوة ټولو تنظیمونو ته چې د مسلمانانو د شقاق او نفاق سبب گرځیدلې دي په اوچت آواز غږ کوي چې د اسلام واحد صف ته راشي او جدا جدا ډلې مه جوړېږي.

* هغه ملتونه او قومونه چې ځانونه مسلمانان گڼي ، د دوي عزت او نصرت الله تعالي په جهاد کې مقدر کړې دي ، که دوي جهاد پریښود نو همدغه لاره یې د ذلت او وروسته والي عمل گڼل کیږي.

* هغه خلک چې هغه د اسلامي نظرې او عقیدې څخه پر خورداره نه وي ، هغه دا حق نه لري چې هغه دي د مسلمانانو د کور مالک جوړشي او د مسلمانانو په سر حکومت وکړي.

* مجاهدینو د الله تعالي په حکم خپله توره د الحاد په مقابل کې پورته کړې او په دې اسلامي هیواد کې له اسلامي نظام څخه پرته بل نظام حاکمول نه غواړي.

* په هر هغه هیواد کې چې مختلط او مشترک پارلمان او د مختلفو نظریو خلک وجود ولري په هغه هیواد کې هیڅکله هم اسلامي نظام نشي راتلای.

* زما پیغام د افغانستان ټولو مجاهدینو ته دا دي چې دوي خپل مقدس جهاد ته ادامه ورکړي او د منافقینو او یا نورو کمونستانو په دوکو او فریبونو و نه غولیزې او د جهاد په لیکو د بطلان او تنسیخ کرښه رانه کاږي.

* زه ټولو مجاهدینو ورونو ته دا خبره کول غواړم چې کوشش وکړي چې د افغانستان په داخل کې ځان پخپله په خپل اقتصاد متکی کړي، تر څو د اسلام د پښتو قوتونو په اقتصادي فشارونو مجبور نه شي او خپل اصلي هدف له لاسه ورنه کړي.

جماعت الدعوت هېنگل د پاکستان په کورنیو چارو کی مداخله نه ده کړی . د پاکستان افغان دوسې په مقابل احترام ولار ده .

شیخ سمیع الله

تر څو چی په افغانستان کی حالات سمپری افغانان باید تهدید نشی.

د پاکستان د صوبه سرحد د ملاکنډ ډویژن او باجوړ د ورستیو واقعاتو په لړ کی چی د پاکستان د کورنیو چارو وزیر په افغان مهاجرینو او خاص طور د جماعت الدعوت الی القرآن والسنة د تنظیم په کسانو په جنگونو کی د مداخلت کوم تور لگولی وو، د هغی د تردید د پاره که څه هم وخت په وخت د دې تنظیم له طرفه اعلامي خپری شوی وی خو د زیاتو تفصیلاتو په مقصد د جاری کال د نومبر د میاشتی په ۲۳ نیټه د جماعت امیر شیخ سمیع الله «نجیبی» د پېښور په گرین هویل کی یو مطبوعاتی کنفرانس جوړ کړ او په دی اړوند ئی د خبریالانو پوښتنو ته مقنع ځوابونه ورکړل.

په دی مطبوعاتی کنفرانس کی چی د بی بی سی د راپور، جنگ، نیوز، وحدت، جسارت، نوائی وقت، ډان، الأخبار، خبریں، پاکستان او مسلم د ورځپانو نمایندگانو گډون درلود او د غو طرحه شوو پوښتنو ته ځوابونه وویل شول چی د خبریالانو د قناعت وړ وگرځیدل.

پوښتنه: تاسو په کومو دلایلو سره د پاکستان د کورنیو چارو د وزیر ادعا ردوی؟

ځواب: د ټولو نه پرمومی باید زه دا پوښتنه وکړم چی ښاغلی وزیر په کوم دلیل او ثبوت سره د جماعت په تنظیم باندې دغه تور لگولی دی چی گنی د باجوړ په جنگونو کی زمونږ کسانو برخه اخیستی ده.

خو زما جواب دا دی چی د پاکستان د حکومت او خلقو سره چی

زمونږ کومې نیکی اړیکې لرو اصولاً دغسی مداخلی ته ضرورت نه پیدا کیږی او د بله طرفه زمونږ د تنظیم په اصولو او منشور کی ددغسی مداخلی گنجایش نشته دی، ځکه نو په صفا ټکو کی او پوره صراحت سره اعلاموم چی د صوبه سرحد په هیڅ کورنی واقعه کی ددی تنظیم غړو برخه نه ده اخیستی او په دی رابطه تور لگول د پارونی څخه پرته بل مقصد نلری.

پوښتنه: داسی ویلی شوی دی چی د ملاکنډ ډویژن او باجوړ په جنگونو کی څو کسه افغان مهاجر مړه شوی او ټپیان شوی دی په دی باره کی ستاسو نظر څه دی؟

ځواب: دا صحیح ده چی په دی جگړو کی ۲۷ افغانان مړه او شپېته زخمیان شویدی خو په ډیر افسوس سره باید دا خبره وکړم چی دغه

افغانان په کیمپونو کې په خپلو کورونو کې په هغو گوليو او توپونو لگيدلى دى چې د جنگ په محاذ کې جاري وي.

زمونږ گيله د کورنيو چارو د وزارت او پاکستاني مقاماتو څخه دا هم ده چې ددى مرو او زخميانو هيڅ تپوس او لاس نيوى ونشو او د پاکستان په کورنى جنگ کې توى لاپل.

که چيرى دى ته مداخله ويلى شى چې په هواى گولى په خپل کور کې سړي په شهادت ورسيږي قضاوت خپله تاسو ته سپارم.

دا رنگى په يوې بلى ادعا کې چې گني يو افغان نى په جنگ کې نيولى دى هغه وخت چې د بى بى سى يو خبريال دا پوښتنه وځيرله هغه هم يو مقامى سړى تشخيص شو.

پوښتنه: د اطلاعاتو مطابق په باجوې کې ډير کسان د کونډ خواته اوښتى دى تر څو د هغه ځايه بيا جنگ ته آماده گى نيسى دا خبره رښتيا ده؟

ځواب: تاسو ته بايد دا خبره واضح کړم چې په باجوې کې کوم قومونه ميشته ده همدغسې قومونه لکه

مومند، صافي او نور دننه په افغانستان او خاص طور دکونډ او ننگرهار په ولاياتو کې هم شته دى چې يو تر بله سره پښى او د قامولى اړيکى لرى خو هغه چې د پاکستان د حکومت سره جنگيږي هغه د پاکستان تبعه دى او هيڅ افغان ځان ته ددى حق نه ورکوى چې په پاکستاني جنگ او لانجه کې ورگډ شى، په تيره بيا د جماعة الدعوة پاليسي او کړنلاره خو داده چې څومره يى د لاسه وشى په پاکستان کې به د امن د بحالى کردار اداء کړى لکه چې د باجوې په حوادثو کې د مولوى رحمت الله خان د جماعت يو رکن او د کونډ د جهادى شورى مشر زياتى منډى ترې او جرگى وکړى تر څو حالات د جنگ په ځاى په خبرو او مذاکراتو سره په کنترول کې راوړل شى.

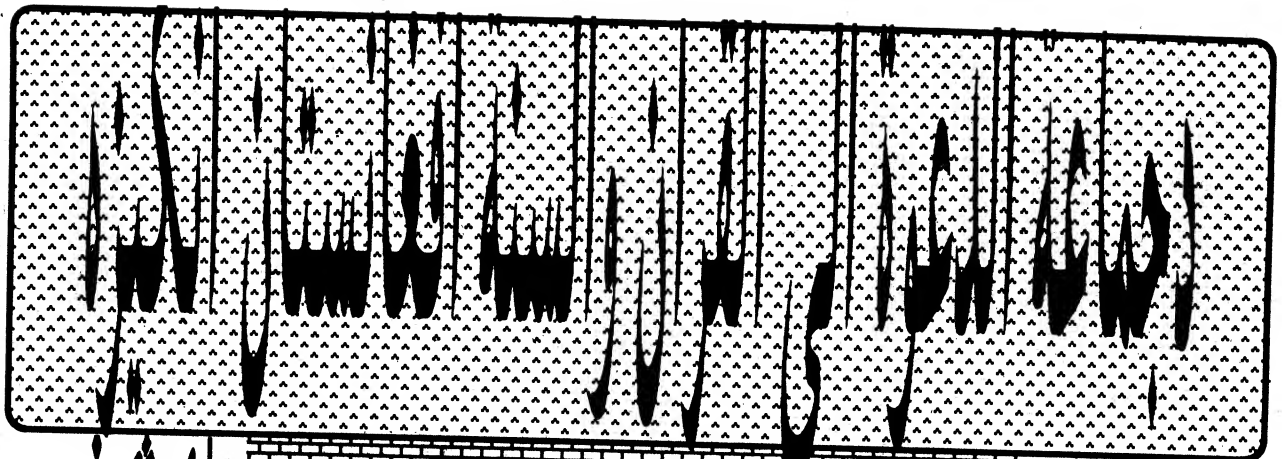
پوښتنه: تاسو د پاکستان د حکومت نه څه مطالبې لرى او د شريعت د نفاذ د تحريک په باره کې مو د نظر ټکي څه شى دي؟

ځواب: مونږ د پاکستان د حکومت او خلکو سره شپاړس کاله د ورونو په شان ژوند کړي دى يو په بل مو اعتماد حاصل کړى دى، زمونږ د جهاد

سره نى ملا تر کړى دى او مهاجرين نى تنگسى ته نه دى پرى ايښى تر هغى چې افغانانو ته په افغانستان کې د ژوند کولو امکانات نه وي برابر شوي تر هغى دى حوصله وکړى او د خصمانه تحريکاتو په لړ کې دى افغانان په هغه او دغه تور باندې نه تهديدوى.

پاتى شوه د شريعت د نفاذ خبره دا خو د هر مؤمن مسلمان د خولى خبره ده د صوبه سرحد د حکومت د وينا له مخې مخکې ددينه چې په ملا کند جنگونه شروع شى د گورنر له خوا په هغه علاقه کې د شرعي نظام د انفاذ منظورى ورکړ شوي وه خو دا چې مسله څومره د بحث او کتنى وړ ده خپله د ملاکنډ ډويزن او باجوې د خلکو په قناعت پورې اړه لرى او افغانانو ته پکې تبصرې او مداخلې څه جواز نشته خو تر کومه ځايه چې دپاک افغان د ورورولى او عنعوى دوستي تعلق دى هغه يو ازمايل شوى حقيقت دى چې د متقابل احترام په توگه بايد په دوه اړخيزه توگه مراعت شي.

د شهيد شيم جميل الرحمن ارحمه الله له ويناؤ دده

نحمده و نصلي على رسوله الكريم
 . اما بعد: فأعوذ بالله من الشيطان
 الرجيم . بسم الله الرحمن الرحيم.
 عزقندوا قوماندانانو، مجاهدينو،
 علما كرامو او انصارو ورونوا
 السلام عليكم ورحمة الله وبركاته!
 زما نه مخكى ډيرو علماؤ چى
 علمى سويې يى زما نه لوړې وى،
 تاسو ته حقايق بيان كړل. الله تعالى
 دى وكړى چى تاسى ته پرى يو نوى
 تاثر او تحمل را پيدا شى، هغه
 موضوع چى ددى غونډى له
 منتظمينو له خوا ما ته سپارل
 شويده، زه به پرى د خپل علم په
 اندازه يو څه ناڅه د قرآن او سنت به
 رڼا كى خبرى وكړم.
 دا موضوع چى د جماعة الدعوة د

جوړيدلو داعيه او منشأ څه ده؟

محترمو ورونو: هغه څه چى مونږ
 پرى باور او عقیده لرو، هغه د الله
 تعالى د حكم د پر ځاى كولو او
 د جهاد ضرورت دى، هغه د مسلمانانو
 د كلمې وحدت او يووالى دى، د كلمې
 وحدت او يووالى كه له پوى خوا د الله
 تعالى حكم دى، له بلې خوا زمونږ
 د جهاد د كاميابۍ او فتحى لپړنى شرط
 هم دى، دا وحدت د مسلمانانو د عزت
 او آبرو د ساتلو يوه لاره ده.

د جماعة الدعوة د جوړيدلو دا
 مطلب نه دى لكه څنگه چى نورو
 خلكو تنظيمونه جوړ كړى دى او د
 مسلمانانو د يووالى تر منځه يى
 بندونه جوړ كړى دى، دا هر يو تنظيم
 خپلو اشخاصو ته دا تاثر وركوى چى

كه حقانيت دى هم پدى تنظيم كى دى
 او كه كاميابى ده هم پدى تنظيم كى
 را بنده ده، زما په خيال دا تاثر
 مسلمانانو ته وركول بى ځايه دى، دا
 تنظيمونه دى چى د مسلمانانو تر منځ
 حايل واقع شوى دى او مسلمانان
 يووالى ته نه پرېږدى. د جماعة الدعوة
 د جوړيدو دا مقصد نه دى بلكى ددى
 پر عكس د مسلمانانو د يووالى او
 پيوستون قاعده جوړول غواړي،
 جماعة داسى زمينه برابرو غواړي
 چى ټول مسلمانان يو موټى يو قوت
 او په يو صف كى و دروى، نن په
 تنظيمونو پسى خلك د مادى گټو
 پخاطر نښتى دى، هغه خلك چى د
 عقيدى او نظريې په اساس په
 تنظيمونو پورى تړلى دى ډير لږ دى،

خو مونږ ټولو ورونو ته دا وایو چې تاسی به د ټولو ضروري احکامو نه مخکې د جهاد حکم پېژنئ او د یووالی او وحدت په لور به دعوت کوئ. زمونږ د تنظیم منشور دادی چی الله تعالی فرمایي: «ولتکن منکم أمةٌ یَدْعُونَ إِلَى الْخَیْرِ...» یو جماعت دی د مسلمانانو په ټولنه کی داسی وی چی هغه خیر ته دعوت او له منکراتو څخه منعه کوي او امر په معروف او نیکو باندی کوی. نو چی کلمه یوه وی د وحدت دکلمی لاندی د یو داسی ټولنی موجودیت ضروری دی چی د مسلمانانو ټولنی یو نه وی او په متفرقو ډلو او صفونو تقسیم وی، دی ته ضرورت دی چی دا تقسیم مسلمانانو د امر بالمعروف له لاری وحدت ته راولی، اسلام دمسلمانانو دا وحدت خیر گڼلی دی، مونږ چی نن گورو د افغانستان او یا نوری اسلامي نړۍ مسلمانان په جدا جدا صفونو ویشل شوی دی، دا د اسلام حکم نه دی، اسلام دا حکم کوی چی هر صف اوهر تنظیم یو بل ته تنزل وکړی، خپلی مادی یا تنظیمي گټی له پامه وغورزوئ او په یوه داسی واحده اسلامي قاعده راټول شئ چې هغه دقرآن او سنت په رڼا کی جوړه شوي وی، دا د قرآن او سنت قاعده ده چی

څوک مخکې کوی او که وروسته کوی یی، دا قاعده یوه پیماننه او قانون دی، دی ته د هیڅ ډول اعتراض او تنقید مسئله نه را پیدا کیږی. د اسلامي دعوت اولینه نقطه د عقیدي او توحید ده. کله چې په کفر کی لومړنی د کفر په مقابل کی پاڅون کیده، علت یی همدا ؤ چې د مسلمانانو عقیده دتوحید وه نو بله عقیده یی زغملی نه شوه او نتیجه دا شوه چې د باطلی عقیدي سره یی ټکر راغي او جهادی پاڅون وشو، دا د دین دعلمائو اجتماعي سعی او کوشش ؤ چی د یو له بل نه مسلمانانو دفاع کوله او دیو بل تائید یی کاوه، د جماعة الدعوة تنظیم بنیاد ډیر کلونه پخوا د امر بالمعروف او نهی عن المنکر پخاطر ایښودل شوی دی او ذایی هدف او مقصدی چې ټول مسلمانان وحدت او یووالی ته دعوت کړی او ټول مسلمانان یوه واحده رهبري او مرکزیت ولری، جماعة الدعوة ددی کار لپاره کوشش کوی چې د ټول امت مسلمه د هر ډول اجتماعي مسایلو حل او بر-رسی د یوی نقطی څخه وشي، جماعة الدعوة دټولو تنظیمونو د یو ځای کولو کوشش او هڅه کړی ده خو چې د اختلاف په صورت کي یی د یووالي امکانات نه دی لیدلی نو بیا یی ټولو

ته په یو نظر کتلی دی، د یو تائید او دبل تردید یی نه دی کړی، جماعة الدعوة دنورو تنظیمونو سره یواری په نیکوي کی تعاون او مرسته کړی ده او کوی یی او په بدیو کوشش کوی چې د مقابل لوری لاس ونیسي او بدیو ته یی پری نه زدی، جماعة الدعوة ټولو تنظیمونو ته چی د مسلمانانو د شقاق او نفاق سبب گرځیدلی دی په اوچت آواز غږ کوی چی د اسلام واحد صف ته راشئ او جدا جدا ډلی مه جوړېږئ. دا د امت مسلمه فريضه ده چی د قرآن او سنت په رڼا کی جوړه شوي قاعده اومني او عمل پری وکړی، که چیری دا جدا جدا تنظیمونه همدا نن په یوه واحده اسلامي قاعده متحد او متفق شی، زمونږ سره بیله صیغه او صف نشته، زمونږ ددوی نه دبیلوالی عامل او سبب د همدی تنظیمونو دبیلوالی اختلاف دی.

په افغانستان کي چې کوم جهاد پیل شوی دی، دا د کوم خارجي قوت په قومنده او امر نه دی پیل شوی بلکی دا جهاد د یوی اسلامي عقیدي او نظريي په بناء پیل شوی دی، زمونږ گاونډي هیوادونو ددی خبري بر-داشت نه شو کولی چی مونږ دی د هغو خلکو چی د کمونیزم مخالفت ته پر نېواله سطحه پورته شوی دی د

مهاجرينو په صفت ومنو، ځكه دا گاونډی هيوادونه په دې پوهيدل چې د شرق د کمونيستي زبرځواک دېمنی مونږ ته پيدا کېږي، او ددې خبرې اميدواری ډيره کمه وه چې افغانان دې دخپلې عقيدې په قوت د لا دينه قوتونو په مقابل کې يو صف او ديوال شي، د افغانی مسلمانانو سره راسخه عقیده وه او شهادت ورته يو افتخار او امتياز ؤ.

هغوی د خپلې عقيدې او قربانۍ په قوت په گاونډی هيوادونو دا ومنله چې دوي ته ځای ورکړی او گاونډيو هيوادونو ته يې دا ثابته کړه چې افغانانو سره اسلام او عقیده شته او ددې عقيدې په زور خپل ژوند د سويلر طاقت طيارو، ټانکونو او ډول ډول مدرنو وسلو او توپونو په مقابل کې ديوال گرځولی شي.

د افغانستان جهاد چې د اسلامي عقيدې په بناء را شروع شوی دی، د چا سره چې ايمان وي، هغه به دا يقين لري چې دا جهاد به هرومرو کاميابېږي او د ناکاميدو امکانات يې نشته په مهاجرت کې هغه مجاهدين چې اسلامي عقیده، اسلامي فکر، اسلامي سلوك او خلوص ورسره وي، دغسې کسان که په سلو کې لس هم وي، همدا به الله تعالی کاميابوي.

د افغانستان د جهاد په باره کې ددې فکر کول چې دا جهاد به ناکامېږي، دا تصور هغه څوک کوي چې زړه او نفس کې يې ايمان ځای نه دی نيولی. دا ځکه چې په افغانستان يرغل کوونکي کمونستان دبنده بندگان دی او د بنده تر قوماندې لاندې قوت دی او دا چې ددغو پر-غلگرو په مقابل کې جنگيږي، دا د ځمکې او اسمانونو او دټولو کایناتو دمالک بندگان دی، دا څنگه امکان لري چې د بنده - بنده دی د کایناتو د مالک بنده ته شکست او ماتې ورکړي. الله تعالی فرمایي: «إذ يقول المنافقون والذين في قلوبهم مرض غرّ هؤلاء دينهم ومن يتوكل على الله فإن الله عزيز حكيم» (الأنفال- ٤٩)

هغه خلکو چې ايمان نه درلود، دوي دمسلمانانو بې وزلي، د مسلمانانو قلت او دمدادی او ظاهري وسايلو کمزوری او د کفارو تجهيزات، قوت او مادی وسايل يې په نظر کې نيولي وو، منافقينو به دا ويل چې دوی خپل دين غولولی دي، دوي به څنگه د داسې مجهز قوت مقابله وکړي، دا تصور هغه چا کاوه د چا په زړونو کې چې د منافقت مرض ؤ.

مجاهدين چې هغه د اسلام لښکر او قوت دی نو الله تعالی ورته

فرمایي: څوک چې خپل وکیل الله تعالی وگرځوي او په الله تعالی توکل وکړي، بيله شکه الله تعالی غالب او حکيم ذات دی هغه قوت چې يو ټولی په بل ټولی غالبه کوي هغه زما به لاس کې دی.

دافغانستان ټول مجاهدين چې هغه د اسلام نوکران دي، دا عقیده به ورسره وي چې دا جهاد به کاميابېږي. ددې جهاد کاميابی زمونږ په اعمالو پورې منحصره ده، که مونږ کې نیمگړتياوې ډيرې وي، دجهاد کاميابی به وروسته کېږي او که دا نیمگړتياوې کمی شوی، هغومره به د جهاد کاميابی را مخکې کېږي.

او که جهاد ته په اسلامي فکر، اسلامي شروطو، اسلامي آدابو او اسلامي احکامو ادامه ورکړی شوه، جهاد به هغومره زرمخ په وړاندې ځي او کاميابی به زر حاصلېږي. خو دا جهاد چې اسلام په مسلمانانو فرض کړيدی، په دې کې الله تعالی د جهاد مقصد، غايه او هدف او د جهاد د فرضيت منشأ او حکمت بنيایي. الله جل جلاله فرمایي: «قتلوهم يعذبهم الله بأيديکم» (التوبة - ١٤)

دجهاد د وروستنی مرحلې حکم الله تعالی په سورت (التوبة) کې بيانوي پيغمبر صلی الله عليه وسلم

حساس پړاو د یووالي ضرورت

ادع الكسبيل ريك بالكمه والموعظة الصفة وجاهد لهم بالانجيل وصلى الله

د دعوت

د توحيد او جهاد مصلحه

٧٧ مه گڼه

د افغانستان د جوماتو د دعوت له انټرنېټي شبکې څخه راځي

تر کومه ځايه چې د پاکستان افغان دور ورولي تعلق دي
هغه يو ازمايل شوي حقيقت دي چې د متقابل احترام
په توگه بايد په دوه اړخيزه توگه مراعت شي.
(شيخ مسيح الله)

دا کابل دی! د بنکلي افغانستان مرکز، د اسيا زړه چې نن نۍ په
ويجاړتيا او جنگي تشدد باندې د نړۍ ټولې راډيوگانې شخوند وهي.

الهی فرمان

بسم الله الرحمن الرحيم

«ولا تكونوا كالذين تفرقوا واختلفوا من بعد ما
جاءهم البينات و أولئك لهم عذابٌ عظیم»*
(آل عمران-۱۰۵)

ترجمه: یعنی؛ و مباحثید مانند کسانی که پراکنده
شدند و اختلاف کردند با یکدیگر پس از آنکه
آمد به ایشان احکام واضح و آن گروه
مرایشانراست عذاب بزرگ.